PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2007. gada 27. novembrī *

Apvienotās lietas T-3/00 un T-337/04

Athanasios Pitsiorlas, ar dzīvesvietu Salonikos [*Thessalonique*] (Grieķija), ko pārstāv D. Papafilipu [*D. Papafilippou*], advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko sākotnēji pārstāvēja M. Bauers [*M. Bauer*], S. Kiriakopulu [*S. Kyriakopoulou*] un D. Zahariu [*D. Zachariou*], pēc tam M. Bauers un D. Zahariu, pārstāvji,

un

Eiropas Centrālo banku (ECB), ko sākotnēji lietā T-3/00 pārstāvēja — K. Dzilioli [*C. Zilioli*], K. Kropensteds [*C. Kroppenstedt*] un P. Vospernika [*P. Vospernik*], pēc tam K. Dzilioli, K. Kropensteds, F. Atanasiu [*F. Athanasiou*] un S. Vuorensola

* Tiesvedības valoda — grieķu.

[*S. Vuorensola*], visbeidzot — K. Dzilioli, K. Kropensteds un F. Atanasiu un lietā T-337/04 — K. Kropensteds, F. Atanasiu un P. Papapashalis [*P. Papapaschalis*], pārstāvji,

atbildētājas,

pirmkārt, par lūgumu atcelt Padomes un Eiropas Centrālās bankas lēmumus, ar ko ir noraidīti prasītāja pieteikumi piekļūt dokumentiem, kuri saistīti ar 1987. gada septembra Bāzeles un Nīborgas līgumu un, otrkārt, lūgumu par zaudējumu atlīdzību.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneses M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

sekretāre K. Kanca [*C. Kantza*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 29. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 EEK līguma 104. un 105. pants sākotnēji bija formulēti šādi:

"*104. pants*

Visas dalībvalstis cenšas ievērot tādu ekonomikas politiku, kas vajadzīga, lai nodrošinātu to vispārējās maksājumu bilances līdzsvaru un saglabātu uzticēšanos savai valūtai, vienlaikus nodrošinot augstu nodarbinātības līmeni un cenu līmeņa stabilitāti.

105. pants

1. Lai atvieglinātu 104. pantā paredzēto mērķu sasniegšanu, dalībvalstis savstarpēji koordinē ekonomikas politiku. Šajā nolūkā tās iedibina savu administratīvo iestāžu kompetento dienestu sadarbību un savu centrālo banku sadarbību.

[..]

2. Lai veicinātu pilnīgu dalībvalstu politikas koordināciju monetāros jautājumos, kas vajadzīga kopējā tirgus darbībai, ar šo nodibina konsultatīvu Monetāro komiteju, kurai ir šādi uzdevumi:

— pastāvīgi uzraudzīt dalībvalstu un Kopienas monetāro un finansiālo stāvokli, kā arī dalībvalstu vispārējo maksājumu sistēmu, un regulāri par to ziņot Padomei un Komisijai;

— pēc Padomes vai Komisijas lūguma vai pēc savas ierosmes izstrādāt atzinumus, ko iesniegt minētajām iestādēm.

Dalībvalstis un Komisija katra ieceļ divus Monetārās komitejas locekļus."

2 Pamatojoties uz iepriekš minēto 105. panta 2. punktu un EEK līguma 153. pantu (vēlāk — EK līguma 153. pants, jaunajā redakcijā — EKL 209. pants), saskaņā ar kuriem Padome pieņem EEK līgumā paredzētos statūtus, Padome ar 1958. gada 18. marta lēmumu pieņēma Monetārās komitejas statūtus (OV 1958, 17, 390. lpp.).

3 1964. gada 8. maijā Padome pieņēma Lēmumu 64/300/EEK par sadarbību starp Eiropas Ekonomikas kopienas dalībvalstu centrālajām bankām (OV 1964, 77, 1206. lpp.). Šī lēmuma 1. pantā ir paredzēts, ka, lai sekmētu sadarbību starp dalībvalstu centrālajām bankām, tiek izveidota Eiropas Ekonomikas kopienas dalībvalstu centrālo banku vadītāju komiteja (turpmāk tekstā — "vadītāju komiteja"). Šī lēmuma 2. pantā ir paredzēts, ka vadītāju komitejas locekļi ir dalībvalstu centrālo banku vadītāji un ka Komisija parasti tiek aicināta vadītāju komitejas sanāksmēs piedalīties ar kāda sava locekļa starpniecību. Visbeidzot, saskaņā ar šī paša lēmuma 3. pantu vadītāju komitejas uzdevums ir "sniegt konsultācijas saistībā ar centrālo banku politikas vispārējiem principiem un pamatnostādnēm jautājumos par kredītu, monetāro tirgu un valūtas tirgu" un "apmainīties ar informāciju jautājumā par galvenajiem pasākumiem saistībā ar centrālo banku kompetenci, un pārbaudīt šos pasākumus".

4 1973. gada 3. aprīlī Padome pieņēma Regulu (EEK) Nr. 907/73, ar ko izveido Eiropas Monetārās sadarbības fondu (OV L 89, 2. lpp.). Saskaņā ar šīs regulas 2. pantu Eiropas Monetārās sadarbības fonds (EMSF) atbilstoši savai kompetencei sekmē "Kopienas valūtu savstarpēju svārstību robežu pakāpeniskas samazināšanas pienācīgu norisi", "Kopienas valūtu plūsmu valūtas tirgū" un "nolīgumus starp centrālajām bankām, lai vienotos par saskaņotu politiku attiecībā uz rezervēm".

5 Iepriekš minētās regulas pielikumā iekļauto EMSF Statūtu 1. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka EMSF pārvalda un vada Valde un šīs valdes locekļi ir vadītāju komitejas locekļi.

6 1988. gada jūnijā Padomes apstiprināja mērķi pakāpeniski izveidot Ekonomikas un monetāro savienību (EMS).

7 Vadītāju komitejas uzdevumi tika paplašināti ar Padomes 1990. gada 12. marta Lēmumu 90/142/EEK, ar ko groza Lēmumu 64/300 (OV L 78 25. lpp.). Tajā ir paredzēts, ka komiteja var sniegt atzinumus dažādam valdībām un Padomei jautājumā "par politikām, kas var ietekmēt Kopienas iekšējo un ārējo monetāro situāciju un it īpaši Eiropas monetārās sistēmas darbību".

8 Pirmais EMS izveides posms oficiāli sākās 1990. gada 1. jūlijā.

9 No EK līguma 109.e panta (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 116. pants) izriet, ka EMS otrais posms sākās 1994. gada 1. janvārī.

10 Saskaņā ar EK līguma 109.f panta 1. punkta pirmo daļu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 117. pants) "otrā posma sākumā izveido Eiropas Monetāro institūtu (turpmāk tekstā — "EMI"), un tas sāk pildīt savus pienākumus". Saskaņā ar šī panta ceturto daļu, kas šobrīd ir atcelta, "sākoties otrajam posmam, vadītāju komiteju atlaiž".

11 Līgumam par ES pielikumā iekļautā Protokola par Eiropas Monetārā institūta (EMI) Statūtiem 1. panta 3. punktā ir paredzēts, ka, "ievērojot šā [EK] līguma 109.f pantu, vadītāju komiteju un Eiropas Monetārās sadarbības fondu [EMSF] likvidē" un ka visi EMSF aktīvi un pasīvi automātiski nonāk EMI pārziņā. Saskaņā ar minētā protokola 4. panta 1. punkta pirmo ievilkumu EMI "veicina valstu centrālo banku sadarbību" un saskaņā ar šīs pašas normas piekto ievilkumu EMI "pārņem EMSF uzdevumus".

12 Saskaņā ar EKL 123. panta 1. punktu — "līdzko Valde iecelta, nodibina [Eiropas Centrālo banku sistēmu] un [Eiropas Centrālo banku]" un tās "no trešā posma pirmās dienas [..] pilnībā sāk īstenot savas pilnvaras".

13 1998. gada 26. maijā dalībvalstu vai to valdību vadītāji, pieņemot vienoto valūtu, kopīgi vienojoties, pieņēma Lēmumu 98/345/EK par Eiropas Centrālās bankas priekšsēdētāja, priekšsēdētāja vietnieka, kā arī citu tās valdes locekļu iecelšanu (OV L 154, 33. lpp.). Ar šo lēmumu saskaņā ar EKL 123. panta 1. punktu tika noteikts, ka 1998. gada 1. jūnijs ir diena, kurā tiek izveidota Eiropas Centrālo banku sistēma (ECBS) un Eiropas Centrālā banka (ECB).

14 Šādos apstākļos ECB 1998. gada 1. jūnijā aizstāja EMI, lai pārietu uz EMS trešo posmu, kas sākās 1999. gada 1. janvārī.

15 EKL 114. panta 2. punktā ir paredzēts, ka, "sākoties trešajam posmam, izveido Ekonomikas un finanšu komiteju" un ka "Monetāro komiteju [..] likvidē".

16 Saskaņā ar EKL 8. pantu ECBS un ECB darbojas saskaņā ar pilnvarām, ko tām piešķir EK līgums un tam pievienotie ECBS un ECB Statūti (turpmāk tekstā — "ECBS Statūti").

17 No EKL 105. panta izriet, ka ECBS galvenie uzdevumi ir definēt un īstenot Kopienas monetāro politiku, veikt valūtas maiņas operācijas, turēt un pārvaldīt dalībvalstu

oficiālās ārvalstu valūtas rezerves un veicināt norēķinu sistēmu vienmērīgu darbību, bet galvenais mērķis ir uzturēt cenu stabilitāti. ECB pieņem regulas un lēmumus, kas nepieciešami ECSB uzdevumu izpildei (EKL 110. pants).

18 EKL 107. panta 1. un 3. punktā ir paredzēts, ka ECBS "veido ECB un valstu centrālās bankas" un ka to "pārvalda ECB lēmējinstances, tās ir [ECB] Padome un Valde".

19 EKL 112. pantā ir noteikts:

"1. ECB Padomē ir ECB Valdes locekļi un valstu centrālo banku vadītāji.

2. a) Valdē ir priekšsēdētājs, priekšsēdētāja vietnieks un četri citi locekļi.

[..]"

20 ECBS Statūtu 10. panta 4. punktā ir paredzēts, ka ECB Padomes sanāksmes ir konfidenciālas un tā var pieņemt lēmumu apspriežu iznākumu darīt zināmu atklātībai.

21 Saskaņā ar ECBS Statūtu 12. panta 3. punktu "ECB Padome pieņem reglamentu, kas nosaka ECB un tās lēmējinstanču iekšējo uzbūvi". 1998. gada 7. jūlijā ECB pieņēma savu reglamentu (OV L 338, 28. lpp.), kurā grozījumi tika izdarīti 1999. gada 22. aprīlī (OV L 125, 34. lpp.) un 1999. gada 7. oktobrī (OV L 314, 32. lpp).

22 ECB reglamenta 23. pants ar nosaukumu "Konfidencialitāte un piekļuve ECB dokumentiem un arhīviem" redakcijā ar 1999. gada 22. aprīļa grozījumiem, kas ir piemērojama faktisko apstākļu rašanās laikā, nosaka:

"23.1. ECB lēmējinstanču un jebkuras to izveidotas komitejas vai grupas sanāksmes ir konfidenciālas, izņemot gadījumus, kad Padome ļauj priekšsēdētājam apspriežu iznākumu darīt zināmu atklātībai.

23.2. Visi ECB sagatavotie dokumenti ir konfidenciāli, izņemot gadījumu, kad Padome nolemj citādi. Piekļuvi ECB dokumentiem un arhīviem, kā arī dokumentiem, kas iepriekš tika glabāti EMI arhīvos, reglamentē [ECB] 1998. gada 3. novembra lēmums par publisku piekļuvi [ECB] dokumentiem un arhīviem (ECB/1998/12).

23.3. Dokumentiem, kas tiek glabāti [vadītāju komitejas], EMI un ECB arhīvos, var brīvi piekļūt pēc trīsdesmit gadiem. Īpašos gadījumos Padome var samazināt šī laika posma ilgumu."

Prāvas rašanās fakti

23 Ar 1999. gada 6. aprīļa vēstuli, kas Padomes ģenerālsekretariātā tika saņemta tā paša gada 9. aprīlī, prasītājs, tobrīd Saloniku Universitātes (Grieķija) tiesību zinātņu doktora grāda kandidāts, atbilstoši Padomes 1993. gada 20. decembra Lēmumam 93/731/EK par publisku piekļuvi Padomes dokumentiem (OV L 340, 43. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1996. gada 6. decembra Lēmumu 96/705/EK, EOTK, *Euratom* (OV L 325, 19. lpp.), lūdza ļaut viņam piekļūt Bāzeles un Nīborgas līgumam par Eiropas Monetārās sistēmas (Monetārā sistēma) nostiprināšanu, ko 1987. gada 12. septembrī neformālas sanāksmes laikā Nīborgā [*Nyborg*] (Dānija) bija apstiprinājusi Ekonomikas un finanšu ministru padome.

24 1999. gada 11. maija vēstulē, kas prasītājam tika nosūtīta 1999. gada 15. maijā, Padomes ģenerālsekretariāts viņam atbildēja šādi:

"Ģenerālsekretariāts rūpīgi pārbaudīja Jūsu lūgumu, bet, tā kā dokumentu nevarēja atrast, mēs secinām, ka ļoti iespējams runa ir par ECB dokumentu. Tādējādi Jums ir vēlams vērsties tieši ECB [..]."

25 Ar 1999. gada 8. jūnija vēstuli, kas Padomes ģenerālsekretariātā reģistrēta tā paša gada 10. jūnijā, prasītājs iesniedza atkārtotu pieteikumu atbilstoši Lēmuma 93/731 7. panta 1. punktam.

26 Ar 1999. gada 28. jūnija vēstuli ECB direkcijai, kurš atbildīgs par attiecībām ar sabiedrību, prasītājs saskaņā ar ECB 1998. gada 3. novembra Lēmumu 1999/284/EK

par publisku piekļuvi ECB dokumentiem un arhīviem (OV L 110, 30. lpp.) lūdza ļaut viņam piekļūt dokumentam, kas saistīts ar Bāzeles un Nīborgas līgumu.

27 Ar 1999. gada 5. jūlija vēstuli Padomes ģenerālsekretariāts informēja prasītāju, ka, tā kā nav iespējams lēmumu pieņemt viena mēneša laikā, kā tas ir paredzēts Lēmuma 93/731 7. panta 3. punktā, tā nolēma šo termiņu pagarināt atbilstoši minētā panta 5. punktam.

28 Ar 1999. gada 6. jūlija vēstuli, kas tika paziņota 12. jūlijā, ECB direktors, kas ir atbildīgs par attiecībām ar sabiedrību, nosūtīja prasītājam Padomes un EMSF 1987. gada 18. septembra paziņojumu presei, kurā ir aprakstīti pasākumi, par kuriem panākta vienošanās, lai nostiprinātu Monetārās sistēmas darbības mehānismus. Šajā vēstulē bija teikts, ka vadītāju komitejas pieņemtajiem dokumentiem nav piemērojams Lēmuma 1999/284, bet gan ECB reglamenta 23. panta 3. punkta, kas paredzēja, ka Padomes dokumenti ir brīvi pieejami pēc 30 gadu termiņa beigām.

29 1999. gada 27. jūlijā prasītājs rakstveidā vērsās ECB, lai lūgtu atkārtoti izskatīt viņa pieteikumu, pamatojoties uz ECB reglamenta 23. panta 3. punktu, kurā ECB Padomei dažos īpašos gadījumos ir atļauts samazināt 30 gadu ilgo laika posmu, kurā saglabājas dokumenta konfidencialitāte. Prasītājs piebilda, ka viņa pētījuma priekšmetu noteikti var uzskatīt par "īpašu gadījumu", kas ir minēts iepriekš minētajā pantā.

30 Ar 1999. gada 2. augusta vēstuli, kas prasītājam paziņota tā paša gada 8. augustā, Padomes ģenerālsekretariāts paziņoja prasītājam Padomes 1999. gada 30. jūlija

lēmumu, kurā ir sniegta atbilde uz viņa atkārtoto pieteikumu, kas balstīts uz Lēmumu 93/731 (turpmāk tekstā — "Padomes lēmums"). Šis lēmums bija formulēts šādi:

"Padomes 1999. gada 30. jūlijā apstiprinātā atbilde uz Pitsiorlasa [*Pitsiorlas*] atkārtoto pieteikumu (1/99), kas Padomei tika nosūtīts ar 1999. gada 8. jūnija vēstuli, kura Padomes ģenerālsekretariātā reģistrēta 1999. gada 10. jūnijā atbilstoši Padomes Lēmuma 93/731/EK 7. panta 1. punktam [..], lai viņam ļautu piekļūt dokumentam:

Bāzeles un Nīborgas līgums (1987. gada septembris).

Pēc sīkas izpētes ir konstatēts, ka Jūsu pieteikumā minētais dokuments ir saistīts ar vadītāju komitejas "ziņojumu" par Monetārās sistēmas nostiprināšanu, ko vadītāju komiteja darīja zināmu [..] Nīborgā 1987. gada 8. septembrī.

Normas, kas attiecas uz Monetārās sistēmas administratīvo darbību, nekad nav bijušas Kopienu tiesību daļa; tādēļ Padomei nekad nav bijis jāpieņem lēmums šajā sakarā.

Tā kā šajā gadījumā pieprasīto dokumentu ir sagatavojuši centrālo banku vadītāji, lūdzam Jūs ar pieteikumu vērsties tieši pie centrālo banku vadītājiem vai ECB [..] saskaņā ar lēmuma 2. panta 2. punktu."

31 1999. gada 8. novembrī ECB direktors, kas atbildīgs par attiecībām ar sabiedrību, nosūtīja prasītājam vēstuli, kuru viņš saņēma tā paša gada 13. novembrī, kas bija formulēta šādi:

"Mēs pateicamies par vēstuli, kurā Jūs lūdzāt ļaut piekļūt 1987. gada septembra "Bāzeles un Nīborgas" līgumam. Mēs atvainojamies par kavēšanos atbildes sniegšanā, kas notikusi tādēļ, ka Jūsu pieteikums tika saņemts vasarā, kad ECB Padomes sanāksmes nenotiek.

Saistībā ar Jūsu vēlēšanos ECB Padome izskatīja Jūsu īpašo pieteikumu par piekļuvi vadītāju komitejas arhīviem. Tā ņēma vērā, ka Bāzeles un Nīborgas līgums nav, tā teikt, vienots dokuments, kas sagatavots kā līgums starp pusēm, bet gan pastāv tikai kā ziņojumi un protokoli, ko sagatavojusi gan vadītāju komiteja, gan Monetārā komiteja. ECB Padome arī ir norādījusi, ka 1987. gada 18. septembrī tika izsūtīts ļoti detalizēts paziņojums presei šajā jautājumā un ka šis paziņojums Jums tika nosūtīts 1999. gada 6. jūlija vēstules pielikumā. Šajā paziņojumā ļoti sīki bija izklāstīti visi centrālo banku vadītāju vienošanās punkti. Izmaiņas, kas tika veiktas 1979. gada 13. marta līgumā par Monetāro sistēmu (skat. paziņojuma presei pēdējo punktu), tika ieviestas ar 1987. gada 10. novembra dokumentu, kura kopija ir pievienota šai vēstulei.

Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, ECB Padome nolēma nedot piekļuvi vadītāju komitejas arhīviem.

Tā kā Jūsu rīcībā jau ir visa galvenā informācija par "Bāzeles un Nīborgas" līgumu, esmu pārliecināts, ka Jūs tomēr varēsiet veikt savu pētījumu un tas sniegs rezultātus."

Procedūra un lietas dalībnieku prasījumi

32 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2000. gada 20. janvārī (lieta T-3/00), prasītājs cēla prasību atcelt, pirmkārt, Padomes lēmumu un, otrkārt, ECB 1999. gada 6. jūlija un 8. novembra vēstules.

33 Ar 2000. gada 10. janvāra vēstuli prasītājs lūdza viņam sniegt bezmaksas juridisko palīdzību. Šīs lūgums tika noraidīts ar Pirmās instances tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2000. gada 8. maija rīkojumu.

34 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2000. gada 11. aprīlī, Padome cēla iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 114. pantu, par kuru 2000. gada 29. jūnijā prasītājs iesniedza savus apsvērumus.

35 Ar pirmās palātas 2001. gada 14. februāra rīkojumu šī prasība tika noraidīta kā nepieņemama tiktāl, ciktāl tā bija vērsta pret Padomes lēmumu, un prasītājam tika piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

36 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā tika iesniegts 2001. gada 7. maijā, prasītājs saskaņā ar EK Tiesas Statūtu 49. pantu iesniedza apelācijas sūdzību pret 2001. gada 14. februāra rīkojumu (lieta C-193/01 P).

37 Ar 2002. gada 17. aprīļa rīkojumu Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs nolēma apturēt tiesvedību, gaidot Tiesas spriedumu.

38 Ar 2003. gada 15. maija spriedumu lietā C-193/01 P *Pitsiorlas*/Padome un ECB (*Recueil*, I-4837. lpp., turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Pitsiorlas*"), Tiesa atcēla Pirmās instances tiesas rīkojumu tiktāl, ciktāl tajā par nepieņemamu bija atzīta prasība atcelt Padomes lēmumu, noraidīja iebildi par nepieņemamību, ko Padome bija izteikusi attiecībā uz šo prasību, un nosūtīja lietu Pirmās instances tiesai, lai tā lemtu pēc būtības, un nelēma par tiesāšanās izdevumiem.

39 Rakstveida process Pirmās instances tiesā tika atsākts stadijā, līdz kurai tas bija nonācis, saskaņā ar Reglamenta 119. panta 2. punktu.

40 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts 2004. gada 29. jūlijā (lieta T-337/04), prasītājs iesniedza prasību par zaudējumu atlīdzību pret Padomi un ECB.

41 Tā kā no 2004. gada 13. septembra Pirmās instances tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents sāka darboties kā priekšsēdētājs piektajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

42 Ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 26. aprīļa rīkojumu lietas T-3/00 un T-337/04 tika apvienotas mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai saskaņā ar Reglamenta 50. pantu.

43 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (piektā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu abās lietās un, veicot procesa organizatoriskos pasākumus, uzdot dažus jautājumus atbildētājām, kā arī lūgt tās iesniegt dažus dokumentus.

44 Ar vēstulēm, kas kancelejā saņemtas 2007. gada 15. un 16. martā, ECB un Padome atbildēja uz šiem jautājumiem un iesniedza pieprasītos dokumentus.

45 Ar vēstulēm, kas kancelejā saņemtas 2007. gada 16. un 21. martā, prasītājs lietas materiāliem pievienoja jaunus dokumentus par viņa kā nodokļu maksātāja stāvokli, kā arī apsvērumus par tiesas sēdes ziņojuma saturu.

46 Prasītājs neieradās 2007. gada 29. marta tiesas sēdē un tika uzklausīti tikai atbildētāju mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem.

A — *Prasījumi lietā T-3/00*

47 Prasības pieteikumā prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību atzīt par pieņemamu;

— atcelt Padomes lēmumu;

— atcelt ECB 1999. gada 6. jūlija un 8. novembra vēstules;

— likt veikt pierādījumu savākšanas pasākumus, kas nepieciešami, lai noskaidrotu, kādos apstākļos tika pieņemti Padomes un ECB lēmumi;

— piespriest Padomei un ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

48 Replikā norādītie prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— veikt pierādījumu savākšanas pasākumus, kas nepieciešami, lai noskaidrotu, kad, ar kādiem nosacījumiem un kādu juridisko vai attiecīgā gadījumā līgumisku attiecību ietvaros ECB savā īpašumā ieguva Monetārās komitejas 1987. gada 12. septembra ziņojumu ar nosaukumu "Monetārās sistēmas nostiprināšana — Monetārās komitejas priekšsēdētāja ziņojums neformālajā finanšu ministru sanāksmē", kas atrodas vadītāju komitejas arhīvos;

— likt ECB iekļaut lietas materiālos ECB Padomes 1999. gada 21. oktobra vai jebkura cita datuma sanāksmes protokolus, lai varētu zināt, kādā veidā tika izskatīts viņa pieteikums un kādos apstākļos tika pieņemta ECB 1999. gada 8. novembra vēstule;

— pieprasīt ECB sniegt statistikas informāciju par piekļuvi tās dokumentiem laika posmā no 1998. gada 1. jūnija līdz 2000. gada 31. maijam;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās tiesvedībās (ieskaitot lietā C-193/01 P).

49 Padomes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepamatotu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, to skaitā tos, kas radušies lietā C-193/01 P.

50 ECB prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepieņemamu un, pakārtoti, kā nepamatotu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

B — *Prasījumi lietā T-337/04*

51 Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— piespriest atbildētājām viņam solidāri un pilnībā izmaksāt, pirmkārt, kā atlīdzību par materiālo kaitējumu summu, ko veido viņa kvalifikācijai atbilstošas darba algas ECB par laika posmu, sākot no 2001. gada aprīļa, kas beidzas trīs mēnešus

pēc Pirmās instances tiesas pieņemamā sprieduma, ja vien tas būs labvēlīgs, atskaitot ienākumus, kas saņemti par advokāta darbu tajā pašā laika posmā, un, otrkārt, kā atlīdzību par morālo kaitējumu summu EUR 90 000 apmērā ar likumiskajiem procentiem, sākot no prasības pieteikuma saņemšanas tiesā;

— piespriest atbildētājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un "ārpustiesas izdevumus".

52 Padomes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepamatotu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

53 ECB prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasības pieteikumu un visus tajā norādītos argumentus kā nepamatotus;

— piespriest prasītājam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Par lūgumu atcelt tiesību aktus

A — *Par pieņemamību*

54 ECB norāda vairākus absolūtus šķēršļus prasībai atcelt tiesību aktu tiktāl, ciktāl tā attiecas uz tās 1999. gada 6. jūlija un 8. novembra vēstulēm.

1. *Par apstrīdamu tiesību aktu esamību*

55 ECB, pirmkārt, apgalvo, ka vēstule, ko tā prasītājam nosūtīja 1999. gada 6. jūlijā, nekādā ziņā nav lēmums.

56 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar ECBS Statūtu 35. panta 1. punktu EK līgumā paredzētajos gadījumos un saskaņā ar tajā ietvertajiem nosacījumiem Kopienu tiesas var vērtēt vai interpretēt ECB darbību vai bezdarbību, ievērojot īpašo režīmu, kas attiecībā uz strīdiem starp ECB un tās darbiniekiem ir paredzēts ECBS Statūtu 36. panta 2. punktā. Tā kā šī prasība atcelt tiesību aktu nav saistīta ar strīdu starp ECB un tās darbiniekiem, tās pieņemamība ir jāizvērtē, ņemot vērā nosacījumus, kas ir paredzēti EKL 230. pantā, uz kuru ir atsauce ECBS Statūtu 35. panta 1. punktā (Pirmās instances tiesas 2002. gada 18. aprīļa rīkojums lietā T-238/00 *IPSO* un *USE*/ ECB, *Recueil*, II-2237. lpp., 43. punkts).

57 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona ar tā paša panta pirmajās trīs daļās norādītajiem nosacījumiem var celt prasību "par lēmumu,

kas adresēts šai persona, vai par lēmumu, kas — kaut arī regulas vai lēmuma formā adresēts citai personai — tomēr šo personu skar tieši un individuāli".

58 Saskaņā ar judikatūru nepietiek, ka Kopienu iestāde ir nosūtījusi vēstuli tās adresātam, atbildot uz tā iesniegto pieteikumu, lai šādu vēstuli varētu kvalificēt kā lēmumu EKL 230. panta nozīmē, kas dod tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu (skat. Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. oktobra spriedumu lietā T-83/92 *Zunis Holding* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1169. lpp., 30. punkts un tajā minētā judikatūra). Par tiesību aktiem vai lēmumiem, par kuriem var iesniegt prasību tos atcelt EKL 230. panta nozīmē, ir atzīstami tikai tie pasākumi, kam ir juridiski saistoša iedarbība un kas var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā grozot tiesisko situāciju, kādā viņš atrodas (Tiesas 1998. gada 31. marta spriedums apvienotajās lietās C-68/94 un C-30/95 *France* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1375. lpp., 62. punkts, un Pirmās instances tiesas 2000. gada 22. marta spriedums apvienotajās lietās T-125/97 un T-127/97 *Coca-Cola*/Komisija, *Recueil*, II-1733. lpp., 77. punkts).

59 Šajā gadījumā ir skaidrs, ka pēc tam, kad ECB bija saņēmusi prasītāja pieteikumu ļaut viņam piekļūt Bāzeles un Nīborgas līgumam, kas balstīts uz Lēmumu 1999/284, tā 1999. gada 6. jūlija vēstulē ieinteresētajai personai bija norādījusi, ka vadītāju komitejas pieņemtie dokumenti neietilpst Lēmuma 1999/284 piemērošanas jomā, bet gan tās reglamenta 23. panta 3. punkta piemērošanas jomā, kas paredz, ka vadītāju komitejas dokumenti ir brīvi pieejami pēc 30 gadiem.

60 Tādējādi 1999. gada 6. jūlija vēstulē ECB bija precizējusi tikai tiesisko regulējumu, kas piemērojams pieteikumam izsniegt dokumentus, kuru bija iesniedzis prasītājs, kurš turklāt bija izpildījis ECB norādījumus, iesniedzot tai jaunu piekļuves pieteikumu, kas balstīts uz šīs iestādes reglamenta 23. panta 3. punktu.

61 Kā atzīst pats prasītājs, 1999. gada 6. jūlija vēstule ir tikai informatīva un tā nav pārsūdzams akts EKL 230. panta nozīmē. Tādējādi prasība ir jānoraida kā nepieņemama tiktāl, ciktāl tā attiecas uz minētās vēstules atcelšanu.

62 ECB, otrkārt, norāda, ka 1999. gada 8. novembra vēstule, ko prasītājs arī ir minējis savos prasījumos, tika nosūtīta, lai viņu informētu par ECB Padomes 1999. gada 21. oktobra lēmumu neļaut viņam piekļūt vadītāju komitejas arhīviem.

63 Pirmās instances tiesa norāda, ka 1999. gada 8. novembra vēstule ir vienīgais prasītāja saņemtais dokuments, kurā ir sniegta atbilde uz viņa pieteikumu, kas balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punktu, un ka, kaut arī minētajā vēstulē ir minēts, ka "ECB Padome nolēma" neļaut viņam piekļūt vadītāju komitejas arhīviem, tajā nav nevienas norādes uz precīzu datumu, kurā tika pieņemts minētais lēmums, jo 1999. gada 21. oktobri ECB bija norādījusi savā iebildumu rakstā.

64 Atbildot uz Pirmās instances tiesas lūgumu, ECB iesniedza dažādus dokumentus, kas apliecina, ka minētais lēmums tika pieņemts, proti, izrakstu no 1999. gada 21. oktobra ECB Padomes 29. sanāksmes protokola.

65 Tādejādi ir jāsecina, ka ECB Padomes 1999. gada 21. oktobra lēmums, ar ko ir noraidīts prasītāja piekļuves pieteikums, attiecībā uz prasītāju faktiski tika noformēts tikai ar aktu, ar kuru tas viņam tika paziņots, un tādējādi prasītāja prasījumi ir interpretējami tādā veidā, ka tiek prasīts atcelt minēto lēmumu, kas viņam tika darīts zināms 1999. gada 8. novembrī.

66 Jānorāda arī, ka pēc tam, kad ECB bija atsaukusies uz prasības nepieņemamību tāpēc, ka ECB Padomes 1999. gada 21. oktobra lēmums esot vispārpiemērojams tiesību akts, par kuru prasītājs nevarēja vērsties tiesā, ECB tiesas sēdē atzina attiecīgā pasākuma individuālo raksturu un atteicās no šī absolūtā šķēršļa, kas tika norādīts tiesas sēdes protokolā.

67 Tā kā absolūtais šķērslis, kas balstīts uz prasītāja tiesību celt prasību trūkumu, ir ar sabiedrisko kartību saistīts pamats, kuru Kopienu tiesa var un tai pat vajag pārbaudīt pēc savas ierosmes (Tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-298/00 P Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4087. lpp., 35. punkts), Pirmās instances tiesa atgādina, ka saskaņā ar ECBS Statūtu 12. panta 3. punktu ECB Padome 1998. gada 7. jūlijā pieņēma reglamentu, kurā ir paredzēts labas pārvaldības interesēs nodrošināt ECB iekšējo darbību un kurā ir iekļauts 23. pants ar nosaukumu "Konfidencialitāte un piekļuve ECB dokumentiem un arhīviem" atbilstoši grozījumiem, kas reglamentā tika izdarīti 1999. gada 22. aprīlī.

68 Ir skaidrs, ka šī norma, kas ir formulēta vispārīgi, ir piemērojama objektīvi noteiktām situācijām un rada juridiskas sekas vispārīgi un abstrakti noteiktām personu kategorijām, ir vispārpiemērojama.

69 Svarīgi ir norādīt, ka prasītājs nav lūdzis un viņš nav saņēmis atteikumu grozīt vai atcelt ECB reglamenta 23. pantu, bet viņš tikai ir lūdzis to piemērot un, proti, piemērot tā 3. punktu. Šajos apstākļos judikatūra, saskaņā ar kuru Kopienu iestādes atteikums atcelt vai grozīt tiesību aktu pats par sevi var būt tiesību akts, kura likumību var pārbaudīt atbilstoši EKL 230. pantam, tikai tad, ja tiesību aktu, ko Kopienu iestāde atsakās atcelt vai grozīt, pašu var apstrīdēt saskaņā ar minēto normu (skat. šī sprieduma 58. punktā minēto spriedumu lietā *Zunis Holding* u.c./Komisija, 31. punkts un tajā minētā judikatūra), šajā gadījumā nav piemērojama.

70 Pretēji ECB sākotnējiem apgalvojumiem, nevar uzskatīt, ka ECB reglamenta 23. panta 3. punkta vienīgais mērķis ir ļaut ECB Padomei saīsināt konfidencialitātes laika posmu, ņemot vērā tikai attiecīgā dokumenta vai attiecīgo dokumentu saturu, un tādējādi pieņemt tiesību aktu, kas ir vispārpiemērojams (*erga omnes*).

71 Ir saprotams, ka ECB Padome, pamatojoties uz iepriekš minēto normu, var pēc savas iniciatīvas saīsināt 30 gadu konfidencialitātes termiņu attiecībā uz dažiem dokumentiem vai dokumentu kategoriju un tādējādi ļaut tiem piekļūt ikvienai ieinteresētajai personai.

72 Atliek vien secināt, ka ECB reglamenta 23. panta 3. punkts arī paredz piešķirt sabiedrībai tiesības iesniegt lūgumu samazināt konfidencialitātes laika posmu, ņemot vērā, ka nekas neliedz tiesiskajam regulējumam par kādas iestādes darba iekšējo organizāciju radīt juridiskas sekas attiecībā uz trešām personām (Tiesas 1996. gada 30. aprīļa spriedums lietā C-58/94 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-2169. lpp., 38. punkts). Saskaņā ar ECB reglamenta 23. panta 3. punkta otro teikumu, kas ir vispārpiemērojams, ikviena persona var lūgt ļaut tai piekļūt jebkuram no dokumentiem, kas tiek glabāti vadītāju komitejas arhīvos, pat pirms 30 gadu termiņa beigām.

73 ECB reglamenta 23. panta 3. punkta vispārīgais formulējums ļauj secināt, ka tas, ka tiesību akts, ko ECB Padome ir pieņēmusi, pamatojoties uz minēto normu, konkrētos gadījumos var būt vispārējs, neizslēdz to, ka citos gadījumos minētais tiesību akts var būt individuāls pasākums, ja runa ir par negatīvu tiesību aktu, kas pieņemts pēc tam, kad privātpersona ir vērsusies ECB, ņemot vērā tās stāvokli un viņas individuālās intereses, un pēc tam tieši paziņots ieinteresētajai personai.

74 Jāsecina, ka pēdējais minētais gadījums tieši atbilst šajā gadījumā pastāvošajiem apstākļiem, kas izriet no Pirmās instances tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem.

75 Ir skaidrs, ka prasītājs ar 1999. gada 27. jūlija vēstuli vērsās ECB ar lūgumu saīsināt konfidencialitātes laika posmu, pamatojoties uz reglamenta 23. panta 3. punktu, lai varētu iepazīties ar dokumentiem, kas saistīti ar Bāzeles un Nīborgas līgumu, apgalvojot, ka tiem ir būtiska nozīme viņa doktora darba sagatavošanā.

76 Šis lūgums, kā minēts 1999. gada 8. novembra vēstulē, tika noraidīts tāpēc, ka prasītājam jau bija paziņoti divi atbilstošie dokumenti un, tā kā viņa rīcībā bija visa galvenā informācija par Bāzeles un Nīborgas līgumu, viņa pētījums varēja tikt veikts un sniegt rezultātus.

77 Visbeidzot, prasītājs ir vienīgais ECB Padomes lēmuma, kas viņam tika darīts zināms ar 1999. gada 8. novembra vēstuli, adresāts.

78 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka ECB Padomes 1999. gada 21. oktobrī pieņemtais tiesību akts, kas tika paziņots ar 1999. gada 8. novembra vēstuli (turpmāk tekstā — "ECB lēmums"), tomēr ir individuāls lēmums, par kuru prasītājs var iesniegt prasību to atcelt.

2. *Par iespējamu novēlošanos, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu*

79 ECB uzsver, ka pirmo dokumentu, ko prasītājs Pirmās instances tiesas kancelejā iesniedzis 2000. gada 4. janvārī, veido gan lūgums sniegt bezmaksas juridisko palīdzību, gan prasība atbilstoši EKL 230. pantam, un to ir parakstījis pats prasītājs, nevis kāds cits advokāts, kas ir pretrunā Pirmās instances tiesas reglamenta 43. panta 1. punktam un Tiesas Statūtu 17. panta trešajai daļai, kā to ir interpretējusi Tiesa (Tiesas 1996. gada 5. decembra rīkojums lietā C-174/96 P *Lopes*/Tiesa, *Recueil*, I-6401. lpp.). Otrais dokuments, kas iesniegts "2000. gada 7. februārī" un ko atbilstoši ir parakstījis nevis prasītājs, bet cits advokāts, kā uzskata ECB, nevar ar atpakaļejošu spēku novērst sākotnējo procesuālo kļūdu, jo divu mēnešu termiņš, kurā bija jāiesniedz prasība, bija beidzies 2000. gada 13. janvārī.

80 Šajā sakarā ir jānorāda, ka pieteikumu par lietas ierosināšanu, kas Pirmās instances tiesas reģistrā ierakstīts 2000. gada 20. janvārī, ir parakstījis prasītāja pilnvarots advokāts un ka tādējādi tas atbilst Tiesas Statūtu 17. panta trešās daļas un Pirmās instances tiesas reglamenta 43. panta 1. punkta pirmās daļas prasībām, kas ir piemērojamas.

81 Šajos apstākļos ir jāpārbauda, vai prasība tika iesniegta EKL 230. pantā paredzētajā divu mēnešu termiņā, kam, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, ir pieskaitīts desmit dienu termiņš, kas ir piemērojams lietas dalībniekiem, kuru parastā dzīvesvieta ir Grieķijā atbilstoši tajā laikā spēkā esošajam Tiesas lēmumam, pirms Pirmās instances tiesas reglamenta grozījumiem, kas stājās spēkā 2001. gada 1. februārī.

82 Šajā gadījumā 1999. gada 13. novembrī prasītājam kļuva zināma ECB 1999. gada 8. novembra vēstule, kurā viņš tika informēts par to, ka ECB Padome viņa lūgumu

ir noraidījusi. Termiņš prasības iesniegšanai līdz ar to beidzās 2000. gada 23. janvārī, ņemot vērā iepriekš minēto desmit dienu termiņu, ko ECB savā argumentācijā nebija ņēmusi vērā. Tā kā prasītājs prasību iesniedza 2000. gada 20. janvārī, nevis 2000. gada 7. februārī, kā savā iebildumu rakstā kļūdaini ir norādījusi ECB, absolūtais šķērslis, kas balstīts uz novēlotu prasības iesniegšanu, nav pamatots.

3. *Par prasības iespējami ļaunprātīgo raksturu*

83 ECB apgalvo, ka prasība ir "bez pamata" un ļaunprātīga, jo tā būtībā apmierināja prasītāja lūgumu.

84 Pirmās instances tiesa šai argumentācijai nevar piekrist.

85 Vispirms ir jāatgādina, ka ECB uzskata, ka Bāzeles un Nīborgas līgums nav vienots dokuments, bet to veido vairāki dokumenti, proti, vadītāju komitejas un monetārās komitejas sanāksmju ziņojumi un protokoli. ECB tādējādi ir precizējusi, ka Bāzeles un Nīborgas līgumu veido "vadītāju komitejas ziņojums par Monetārās sistēmas nostiprināšanu" un Monetārās komitejas ziņojums ar nosaukumu "Monetārās sistēmas nostiprināšana — Monetārās komitejas priekšsēdētaja ziņojums neformālajā finanšu ministru sanāksmē, Nīborga, 1987. gada 12. septembris".

86 Jānorāda arī, ka paradoksāli tomēr šķiet apgalvot, kā to dara ECB, ka prasītājs ir saņēmis divus dokumentus, kuri nav iepriekš minētie dokumenti, bet kuros ir iekļauta informācija, kas "veido Bāzeles un Nīborgas līgumu kopumā", atsakot viņam piekļuvi Bāzeles un Nīborgas līgumam tāpēc, kā ir norādīts viņa procesuālajos rakstos, ka tā saturs ir konfidenciāls.

87 ECB piebilst, ka "vadītāju komitejas ziņojums par Monetārās sistēmas nostiprināšanu nesniegtu nekādu jaunu un nozīmīgu informāciju", neko nebilstot par iepriekš minēto Monetārās komitejas ziņojumu.

88 Faktiski pietiek konstatēt, ka ECB Padome atteicās samazināt 30 gadu konfidencialitātes termiņu un tāpat arī sniegt piekļuvi dokumentiem, kas veido Bāzeles un Nīborgas līgumu, kurš ir paredzēts prasītāja lūgumā. Šajos apstākļos nevar uzskatīt, ka prasītāja lūgums tika apmierināts un ka viņa prasība līdz ar to ir zaudējusi priekšmetu.

89 Turklāt ir svarīgi atgādināt, ka persona, kam ir atteikta piekļuve dokumentam vai dokumenta daļai, šī iemesla dēļ vien jau ir ieinteresēta atcelt lēmumu par atteikumu (Pirmās instances tiesas 1998. gada 17. jūnija spriedums lietā T-174/95 *Svenska Journalistförbundet*/Padome, *Recueil*, II-2289. lpp., 67. punkts).

90 Visbeidzot, runājot par prasītāja iesniegtās prasības iespējami pārmērīgo raksturu, šim apsvērumam nav nekādas nozīmes, pārbaudot prasības pieņemamību, un tas ir saistīts ar jautājumu par tiesāšanās izdevumiem.

4. *Par iespējamo ECB kompetences neesamību ļaut piekļūt Monetārās komitejas ziņojumam*

91 ECB apgalvo, ka tā nav pieteikuma ļaut piekļūt Monetārās komitejas ziņojumam atbilstošā adresāte, jo tā nav šī dokumenta sagatavotāja un tā neglabā Monetārās komitejas dokumentus.

92 Pietiek konstatēt, ka šim pamatam nav nekādas nozīmes, pārbaudot prasības pieņemamību. ECB apsvērumi par autora normas piemērošanu šajā gadījumā ir saistīti ar lietas izskatīšanu pēc būtības.

93 Jānorāda, ka tiesas sēdē ECB apstiprināja, ka tās rīcībā tomēr bija Monetārās komitejas ziņojums un ka ECB Padomes 1999. gada 21. oktobra lēmums noraidīt prasītāja pieteikumu ļaut viņam piekļūt Bāzeles un Nīborgas līgumam, kas balstīts uz tās reglamenta 23. panta 3. punktu, attiecās uz visiem dokumentiem, kas veido šo līgumu, to skaitā Monetārās komitejas ziņojumu, kurš ir norādīts tiesas sēdes protokolā.

94 No šiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka absolūtais šķērslis, kas ir balstīts uz iespējamo ECB kompetences neesamību ļaut piekļūt Monetārās komitejas ziņojumam, ir jānoraida.

B — *Par lietas būtību*

1. *Par lūgumu atcelt Padomes lēmumu*

a) Lietas dalībnieku argumenti

95 Sava lūguma pamatojumam prasītājs norāda trīs pamatus, kas ir balstīti uz, pirmkārt, labas pārvaldības principa un tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, otrkārt, pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi un, treškārt, "Kopienu tiesību pamatprincipa par pilsoņu piekļuvi dokumentiem" un Lēmuma 93/731 1. panta pārkāpumu.

96 Pirmkārt, prasītājs norāda, ka labas pārvaldības princips un tiesiskās paļāvības aizsardzības princips nevar nozīmēt vai pieļaut, ka kāda iestāde, piemēram, Padome varētu slēpt patiesību, melot vai maldināt administrācijai pakļautas personas, kas tajā vēršas. Šajā gadījumā prasītājs ir cietis no Padomes un ECB saskaņotas un maldinošas rīcības. Tādējādi pēc tam, kad Padome bija paziņojusi, ka tā neko nezina par attiecīgo līgumu, tā slēpa Monetārās komitejas ziņojuma esamību un lika prasītājam vērsties ECB, kas apzināti kavējās sniegt atbildi, lai pēc tam nebūtu iespējams celt prasību pret Padomes lēmumu šajā sakarā paredzētā termiņa nokavējuma dēļ.

97 Prasītājs uzskata, ka šo principu pārkāpumu Tiesa ir netieši, bet skaidri atzinusi, jo šī sprieduma 38. punktā minētajā spriedumā lietā *Pitsiorlas* tā konstatēja, ka pastāv atvainojama maldība, kas radusies tāpēc, ka Padome slēpusi Monetārās komitejas ziņojumu, kas ir daļa no Bāzeles un Nīborgas līguma, un noraidīja Padomes izvirzīto iebildi par nepieņemamību. Prasītājs norāda, ka, neraugoties uz minēto spriedumu un nonākot pretrunā ar to, Padome arī apgalvo, ka tās 1999. gada 30. jūlija lēmumā iekļautā informācija ir pareiza.

98 Otrkārt, prasītājs apgalvo, ka Padomes pieļautā maldināšana noteikti nozīmē, ka tās lēmums neatbilst EKL 253. pantā un Lēmuma 93/731 7. panta 3. punktā paredzētajām prasībām un ka šī iemesla dēļ tas ir jāatceļ (Tiesas 1990. gada 14. februāra spriedums lietā C-350/88 *Delacre* u.c./Komisija, *Recueil*, I-395. lpp., 15. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 12. janvāra spriedums lietā T-85/94 *Branco*/Komisija, *Recueil*, II-45. lpp., 32. punkts, un šī sprieduma 89. punktā minētais spriedums lietā *Svenska Journalistförbundet*/Padome, 116. punkts).

99 Padomes iebildumu rakstā izteiktais apgalvojums, ka tā savā lēmumā ir piemērojusi "autora normu", lai noraidītu prasītāja lūgumu, ir minētā lēmuma *a posteriori* interpretācija, ņemot vērā, ka tajā nav minēts ne Lēmuma 93/731 2. panta 2. punkts, ne arī frāze "dokumenta autors". Prasītājs apgalvo, ka šis apgalvojums, ko Tiesa netieši, bet skaidri noraidījusi šī sprieduma 38. punktā minētajā spriedumā lietā *Pitsiorlas*, nevar būt Padomes lēmuma leģitīms pamatojums, jo tā viņam nav devusi iespēju to

apstrīdēt ne administratīvā kārtā, ne tiesā (Tiesas 2001. gada 17. maija spriedums lietā C-449/98 P *IECC*/Komisija, *Recueil*, I-3875. lpp., 87. punkts; Pirmās instances tiesas 2000. gada 19. septembra spriedums lietā T-252/97 *Dürbeck*/Komisija, *Recueil*, II-3031. lpp., 97. punkts, un 2001. gada 12. jūlija spriedums lietā T-204/99 *Mattila*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-2265. lpp., 92. punkts).

100 Treškārt, prasītājs apgalvo, ka viņa maldināšana, ko īstenojusi Padome, ir arī "Kopienu tiesību pamatprincipa par pilsoņu piekļuvi dokumentiem" un Lēmuma 93/731 1. panta pārkāpums. Tādējādi argumentācija, kas pausta attiecībā uz labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu pārkāpumu, attiecas arī uz trešo pamatu.

101 Replikā viņš norāda, ka argumenti, ko Padome paudusi savā iebildumu rakstā attiecībā uz Monetārās komitejas kā trešās personas statusu, norāda uz atteikumu piemērot Lēmumu 93/731 un nav pamatoti, jo šajā gadījumā nav izpildīti minētā lēmuma 2. panta 2. punkta piemērošanas nosacījumi par autora normu. Ņemot vērā Monetārās komitejas pilnvaras, to nevar kvalificēt kā trešo personu attiecībā pret Padomi.

102 Prasītājs uzsver, ka, kaut arī Padome ir apgalvojusi, ka šajā gadījumā ir piemērojusi autora normu, tā nav norādījusi faktisko Monetārās komitejas ziņojuma glabātāju, kas ir pretrunā pārskatāmības principam, ko Padome ir izvirzījusi priekšplānā.

103 Padome lūdz noraidīt prasītāja norādītos atcelšanas pamatus.

b) Pirmās instances tiesas vērtējums

Iepriekšēji apsvērumi

104 Vispirms ir jāprecizē prasītāja iesniegtās prasības atcelt Padomes lēmumu priekšmets.

105 Jāatgādina, ka savā lēmumā Padome ir norādījusi, ka Bāzeles un Nīborgas līgums tika izveidots ar vadītāju komitejas ziņojumu un ka prasītājam bija jāvēršas tieši pie centrālo banku vadītājiem vai ECB. Ir skaidrs, ka šajā lēmumā Padome nav minējusi Monetārās komitejas ziņojumu.

106 No ECB 1999. gada 8. novembra vēstules izriet, ka Bāzeles un Nīborgas līgumu veido dokumentu kopums, proti, dažādi vadītāju komitejas un Monetārās komitejas sanāksmju ziņojumi un protokoli. Iebildumu rakstā ECB ir precizējusi, ka minēto līgumu veidoja, pirmkārt, vadītāju komitejas ziņojums ar nosaukumu "Vadītāju komitejas ziņojums par Monetārās sistēmas nostiprināšanu" un, otrkārt, Monetārās komitejas ziņojums ar nosaukumu "Monetārās sistēmas nostiprināšana — Monetārās komitejas priekšsēdētaja ziņojums neformālajā finanšu ministru sanāksmē, Nīborga, 1987. gada 12. septembris".

107 Prasības pieteikumā, kas tika iesniegts pēc tam, kad prasītājs bija uzzinājis, kādi tieši dokumenti veido Bāzeles un Nīborgas līgumu, ieinteresētā persona ir prasījusi atcelt Padomes lēmumu viņam "liegt [..] jebkādas tiesības piekļūt Bāzeles un Nīborgas līgumam", nesniedzot citas norādes par dokumentiem, kas veido šo līgumu.

108 No tā izriet, ka prasītājs apstrīd Padomes lēmumu tiktāl, ciktāl tajā ir iekļauts atteikums viņam darīt zināmus dokumentus, ko sagatavojusi gan vadītāju komiteja, gan Monetārā komiteja, jo Padomes klusēšana par šiem dokumentiem ir līdzvērtīga lēmumam par noraidījumu.

109 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka, lai nodrošinātu efektīvu tiesas aizsardzību personām, kas lūdz piekļuvi un kas no administrācijas saņem atbildi, ka pieprasītie dokumenti nav to īpašumā vai nepastāv, Pirmās instances tiesa uzskata, ka šī atbilde ir tiesību akts, kura rezultātā tiek atteikta piekļuve dokumentiem, kas ietekmē to personu intereses, kuras lūdz piekļuvi, un tādējādi tas ir pārsūdzams (Pirmās instances tiesas 2002. gada 25. jūnija spriedums lietā T-311/00 *British American Tobacco* (*Investments*)/Komisija, *Recueil*, II-2781. lpp., 31. un 32. punkts).

110 Svarīgi ir uzsvērt, ka, izskatot trīs prasītāja norādītos pamatus lēmuma atcelšanai, kas ir minēti šī sprieduma 95. punktā, atklājas, ka tie lielā mērā ir pamatoti ar to pašu argumentāciju, saskaņā ar kuru Padome kopā ar ECB ir vainojama prasītāja maldināšanā, pirmkārt, slēpjot Monetārās komitejas ziņojuma par Monetārās sistēmas nostiprināšanu esamību un, otrkārt, novēlojot lēmumu, ar kuru tika atteikta piekļuve, kurā ir norāde uz šo ziņojumu, kas pieņemts tikai pēc tam, kad bija pagājis termiņš prasības iesniegšanai par Padomes lēmumu.

Par iespējamo maldināšanu no Padomes puses

111 No prasītāja iesniegtajiem dokumentiem izriet, ka maldināšana no Padomes puses noteikti nozīmē, pirmkārt, labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu pārkāpumu, otrkārt, pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi un, treškārt, Lēmumā 93/731 paredzēto tiesību piekļūt dokumentiem pārkāpumu. Prasītājs uzskata, ka labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu pārkāpumu netieši, bet skaidri ir atzinusi Tiesa, kas šī sprieduma 38. punktā minētajā spriedumā lietā *Pitsiorlas* ir konstatējusi, ka pastāv atvainojama maldība, ko rada tas, ka Padome ir slēpusi Monetārās komitejas ziņojumu.

112 Šai argumentācijai nevar piekrist, jo tā ir pamatota ar nepareizu pieņēmumu, ņemot vērā, ka Pirmās instances tiesai nodoto lietas materiālu saturs neļauj secināt, ka Padome vēlējusies slēpt Bāzeles un Nīborgas līgumu veidojošo dokumentu raksturu vai pieejamību.

113 Prasītāja apgalvojumi par maldināšanu vai slepenām darbībām acīmredzami ir balstīti uz pārmērīgu iepriekš 38. punktā minētajā spriedumā lietā *Pitsiorlas* paustā Tiesas risinājuma paplašināšanu.

114 Minētajā spriedumā Tiesa atcēla Pirmās instances tiesas spriedumu, kas par nepieņemamu un novēlotu atzina prasību atcelt tiesību aktu, ko prasītājs bija iesniedzis par Padomes lēmumu, jo Pirmās instances tiesa bija nepareizi interpretējusi atvainojamas maldības jēdzienu, priekšroku dodot šaurākai tās koncepcijai. Tiesa ir norādījusi — tas, ka personai pilnībā ir zināms, ka lēmums ir galīgs, kā arī tas, kādā termiņā prasība ir jāiesniedz atbilstoši EKL 230. pantam, pats par sevi neizslēdz, ka indivīds var atsaukties uz atvainojamu maldību, kas var attaisnot to, ka viņš prasību iesniedzis

novēloti, jo saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šāda maldība var rasties tad, kad attiecīgās iestādes rīcība pati par sevi vai izšķirošā veidā izraisa pieļaujamu tāda indivīda maldību, kas rīkojas labā ticībā un ar vislielāko rūpību, kāda tiek prasīta no pienācīgi informēta indivīda (šī sprieduma 38. punktā minētais spriedums lietā *Pitsiorlas*, 24. punkts).

115 Tiesa norāda, ka prasītājam, ņemot vērā Padomes sniegto informāciju, nebija nekāda pamata apstrīdēt "lēmumu, ar kuru tika atteikta piekļuve dokumentam, kura esamība būtībā pat tika noliegta", un ka tikai 1999. gada 13. novembrī, proti, gandrīz četras nedēļas pēc tam, kad bija beidzies termiņš prasības iesniegšanai par Padomes lēmumu, ECB informēja prasītāju, ka Bāzeles un Nīborgas līgumu veido ziņojumi un protokoli, kurus sagatavojusi gan vadītāju komiteja, gan Monetārā komiteja (šī sprieduma 38. punktā minētais spriedums lietā *Pitsiorlas*, 34. punkts).

116 Tā kā prasītājs savu prasību par Padomes lēmumu iesniedza 2000. gada 20. janvārī, proti, saprātīgā termiņā, kurā viņam varēja kļūt zināma šī ECB sniegtā informācija, Tiesa secināja, ka minētās prasības novēlota iesniegšana jāuzskata par atvainojamu (šī sprieduma 38. punktā minētais spriedums lietā *Pitsiorlas*, 35. punkts).

117 No šī sprieduma 38. punktā minētā sprieduma lietā *Pitsiorlas* nevar secināt, ka Tiesa ir atzinusi, ka Padome apzināti slēpusi Monetārās komitejas ziņojuma esamību un ka tā rezultātā šī iestāde ir pārkāpusi labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus.

118 Tiesa, protams, uzskatīja, ka Padomes 1999. gada 30. jūlija lēmums varēja maldināt prasītāju, jo tajā nebija minēts dokuments, kas iekļauts Bāzeles un Nīborgas līgumā

un kura esamība tika darīta zināma vēlāk ECB 1999. gada 8. novembra vēstulē, un tādējādi prasītājam tika radīta pieļaujama maldība, kas attaisno to, ka viņš minēto lēmumu neapstrīdēja noteiktajā termiņā.

119 Tādējādi šķiet, ka prasība par Padomes lēmumu tika celta novēloti tāpēc, ka tika iesniegta informācija, kas vēlāk izrādījās daļēji nepareiza, Tiesai šajā sakarā neatsaucoties uz iespējamu Padomes negodīgumu, kaut arī prasītājs ir pamatojis savu apelācijas sūdzību ar apgalvojumu, ka starp Padomi un ECB ir bijusi slepena noruna. Tas, ka Padomes atbilde tika atzīta par maldinošu, nebūt nenozīmē, ka tā apzināti būtu vēlējusies maldināt prasītāju.

120 Tiesa, izskatot tai iesniegto apelācijas sūdzību, izdarīja atbilstošus secinājumus, atzīstot, ka prasības novēlota iesniegšana ir atvainojama, neaplūkojot pēc būtības strīdu, par kuru tā nevarēja lemt (šī sprieduma 38. punktā minētais spriedums lietā *Pitsiorlas*, 32. punkts). Tas, ka atvainojamas maldības jēdziens ir tieši saistīts ar vēlmi nodrošināt, ka tiek ievērots tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības princips, nenozīmē, ka Tiesa spriedumā lietā *Pitsiorlas* būtu atzinusi, ka, pieņemot savu lēmumu, Padome ir pārkāpusi minētos principus.

121 Neņemot vērā šī sprieduma 38. punktā minētā sprieduma lietā *Pitsiorlas* interpretāciju, Pirmās instances tiesas vērtēšanai nodotie fakti apstiprina secinājumu, ka Padome nav maldinājusi prasītāju.

122 No ECB dokumentiem izriet, ka ECB rīcībā faktiski ir Monetārās komitejas ziņojums, kas tiek glabāts vadītāju komitejas arhīvos. Tā kā Padomes rīcībā nebija attiecīgā dokumenta, ir saprotams un pieļaujams, ka Padome varēja nezināt par tā esamību.

123 No tā izriet, ka prasītājs nav iesniedzis pierādījumus par maldināšanu, kurā būtu vainojama Padome, savā lēmumā slēpjot Monetārās komitejas ziņojumu vai citus tās dokumentus, un Padomes klusēšana attiecībā uz minētās komitejas dokumentiem līdz ar to ir interpretējama kā neziņa par to esamību un kā Padomes patiesa pārliecība, pieņemot minēto lēmumu, ka nebija neviena cita dokumenta, uz kuru attiektos piekļuves pieteikums, kā tikai vadītāju komitejas ziņojums.

124 Šajos apstākļos iebildums, kas ir balstīts uz labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu pārkāpumu, pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi un Lēmumā 93/731 paredzēto tiesību piekļūt dokumentiem pārkāpumu iespējamas Padomes maldināšanas rezultātā, ir jānoraida.

125 Šī iebilduma noraidīšana tomēr neatrisina visus problemātiskos jautājumus, ar kuriem ir saistīti trīs pamati lēmuma atcelšanai, kas ir balstīti uz iepriekš minēto principu, pienākuma un lēmuma pārkāpumu.

Par Lēmumā 93/731 paredzēto tiesību piekļūt dokumentiem pārkāpumu

126 Jāatgādina, ka Padome un Komisija 1993. gada 6. decembrī apstiprināja Uzvedības kodeksu, kurā paredzēts noteikt principus, kas reglamentē piekļuvi to dokumentiem. Uzvedības kodeksā ir noteikts šāds princips:

“Sabiedrībai būs cik vien iespējams plaša piekļuve Komisijas un Padomes rīcībā esošajiem dokumentiem.”

127 Turklāt tajā ir noteikts:

"Komisija un Padome tiktāl, ciktāl tas skar katru šo iestādi, veiks pasākumus, kas nepieciešami, lai šos principus īstenotu līdz 1994. gada 1. janvārim."

128 Lai nodrošinātu šo saistību izpildi, Padome 1993. gada 20. decembrī pieņēma Lēmumu 93/731.

129 Lēmuma 93/731 1. pantā ir paredzēts:

"1. Sabiedrība var piekļūt Padomes dokumentiem, ievērojot šajā lēmumā paredzētos nosacījumus.

2. Padomes dokuments ir ikviens šīs iestādes rīcībā esošs rakstveida dokuments, kurā ir iekļauta esošā informācija, neatkarīgi no tā, kādā formā tas pastāv, ievērojot 2. panta 2. punktu."

130 Lēmuma 93/731 2. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ja pieprasīto dokumentu ir sagatavojusi fiziska vai juridiska persona vai dalībvalsts, cita Kopienu iestāde vai organizācija vai jebkura cita valsts vai starptautiska organizācija, pieteikumu iesniedz nevis Padomei, bet gan tieši dokumenta sagatavotājam."

131 No Lēmuma 93/731 1. panta izriet, ka, lai Padomei pastāvētu iespēja apmierināt piekļuves pieteikumu, vajadzīgs ne tikai lai minētajā pieteikumā paredzētie dokumenti pastāvētu (Pirmās instances tiesas 2000. gada 12. oktobra spriedums lietā T-123/99 *JT's Corporation*/Komisija, *Recueil*, II-3269. lpp., 58. punkts, un šī sprieduma 109. punktā minētais spriedums lietā *British American Tobacco* (*Investments*)/Komisija, 35. punkts), bet lai tie arī būtu iestādes rīcībā.

132 Pirmkārt, runājot par Monetārās komitejas dokumentiem, kuru esamība Padomes 1999. gada 30. jūlija lēmumā ir noklusēta, to esamība tika apstiprināta ECB 1999. gada 8. novembra vēstulē un lietas dalībnieki to neapspriež.

133 Lietas dalībnieki savukārt apspriež jautājumu, kā rīcībā šie dokumenti atrodas, un tas ir jāatrisina, lai sniegtu atbildi attiecībā uz pamatu, kas ir balstīts uz iespējamu Lēmumā 93/731 paredzēto prasītāja piekļuves tiesību pārkāpumu. Secinājums, ka Padome nav vainojama maldināšanā, nevar atrisināt problēmu, kas saistīta ar iepriekš minēto iebildumu.

134 Tas, ka Padomes klusēšana attiecībā uz Monetārās komitejas dokumentiem ir interpretējama kā neziņa par to esamību, nebūt nenozīmē, ka tie nebija tās īpašumā. Teorētiski var pieņemt, ka Padomes dienestu veiktā nepilnīgā izpēte varēja likt tai patiesi, bet kļūdaini domāt, ka nepastāv dokumenti, kas tomēr tiek glabāti tās arhīvos. Šāda situācija varētu radīt Lēmuma 93/731 pārkāpumu.

135 Kā jau tika norādīts, Padome apgalvo, ka attiecīgie Monetārās komitejas vai vadītāju komitejas dokumenti pat nav tās rīcībā.

136 Šo apgalvojumu apstiprina ECB paziņojumi, ka piekļuves pieteikumā minētie dokumenti, to skaitā Monetārās komitejas ziņojums, tiek glabāti vadītāju komitejas arhīvos, kuru darbību reglamentē ECB reglamenta 23. panta 3. punkts.

137 Atbildot uz šiem paziņojumiem, prasītājs norāda, ka "viena no abām iestādēm — Padome vai ECB — vai pat abas turpina slēpt patiesību".

138 Prasītājs norāda, ka Padome apgalvo, ka ir piemērojusi autora normu, bet "izvairās [..] pateikt, kā rīcībā pašreiz ir Monetārās komitejas ziņojums", un piebilst, ka, apgalvojot, ka visi šīs komitejas dokumenti tiek uzskatīti par Padomes dokumentiem, ja vien minētā komiteja faktiski ir sagatavojusi iestādes darbu, Padome "atzīst, ka tās rīcībā ir Monetārās komitejas ziņojums". Turklāt prasītājs liek saprast, ka abas atbildētājas 1999. gada vasarā varēja "apspriest un, kopīgi vienojoties, nolemt nodot ECB attiecīgo ziņojumu un citus dokumentus, kas attiecas uz Monetāro sistēmu, vai pat visus Monetārās komitejas dokumentus, lai uz tiem attiektos 30 gadu konfidencialitātes termiņš, kas ir noteikts ECB reglamenta 23. panta 3. punktā", un uzskata, ka ir jānoskaidro, kādā veidā Monetārās komitejas ziņojums tika "uzticēts" ECB.

139 Lai atrisinātu šo problēmu, kas attiecas uz pierādījumiem, kā rīcībā ir vai nav piekļuves pieteikumā paredzētie dokumenti, pēc analoģijas ir jāpiemēro judikatūra, kurā ir apstrīdēta pati pieprasīto dokumentu esamība.

140 Šajā sakarā no judikatūras izriet, ka atbilstoši likumības prezumpcijai, kas attiecas uz Kopienu tiesību aktiem, tiek pieņemts, ka dokuments, piekļuve kuram ir lūgta, nepastāv, ja attiecīgā iestāde tā apgalvo. Runa tomēr ir tikai par prezumpciju, ko prasītājs

var atspēkot ar jebkādiem līdzekļiem, pamatojoties uz atbilstošiem un saskaņotiem pierādījumiem (šī sprieduma 131. punktā minētais spriedums lietā *JT's Corporation*/Komisija, 58. punkts, un šī sprieduma 109. punktā minētais spriedums lietā *British American Tobacco* (*Investments*)/Komisija, 35. punkts).

141 Padomes lēmumā nav tieši apgalvots, ka tās rīcībā nav Monetārās komitejas dokumentu, ko izskaidro šīs lietas īpatnība, proti, tas, ka Padome ir identificējusi tikai vienu dokumentu, kas atbilst piekļuves pieteikumam, un tādējādi tā savu atbildi ir pamatojusi, ņemot vērā šo dokumentu. Tomēr Padomes lēmumā ir iekļauts apgalvojums, ka nav neviena cita dokumenta, kas atbilst piekļuves pieteikumam, un tādējādi tajā sniegta objektīva, tieši neizteikta, bet skaidra norāde par to, ka tās rīcībā nav šāda dokumenta.

142 Šajā gadījumā ir jāsecina, ka prasītājs iesniegtajos dokumentos nav minējis atbilstošus un saskaņotus pierādījumus, lai pierādītu, ka Padomes rīcībā ir Monetārās komitejas dokumenti.

143 Šajā sakarā ir jāuzsver:

— ka kategoriskam apgalvojumam vien par to, ka Padome ir slēpusi patiesību, acīmredzami nav nekāda pierājuma spēka;

— ka apgalvojumam, saskaņā ar kuru Padome apstiprina, ka ir piemērojusi autora normu, bet "izvairās [..] pateikt, kā rīcībā pašreiz ir Monetārās komitejas ziņojums", nav nozīmes, turklāt ir jāatgādina, ka Padome apgalvo, ka attiecībā uz vadītāju komitejas ziņojumu tā ir piemērojusi autora normu;

— ka prasītāja izdarītais secinājums, proti, ka Padome ir atzinusi, ka tās rīcībā ir Monetārās komitejas ziņojums, jo Padome ir paziņojusi, ka visi šīs komitejas dokumenti ir uzskatāmi par Padomes dokumentiem, ja vien minētā komiteja faktiski ir sagatavojusi iestādes darbu, joprojām ir neizskaidrots un neizskaidrojams.

144 Attiecībā uz prasītāja jautājumiem par apstākļiem, kādos Monetārās komitejas ziņojums nonāca ECB īpašumā, ECB norāda, ka minētais ziņojums nejauši bija nonācis starp vadītāju komitejas dokumentiem, kas tika nosūtīti no Bāzeles uz Frankfurti, 1994. gada oktobrī norisinoties EMI pārvākšanās darbiem. Tā kā finanšu ministri bija pieprasījuši gan Monetārās komitejas ziņojumu, gan vadītāju komitejas ziņojumu, lai sagatavotu sanāksmi Nīborgā 1987. gada septembrī, pastāv iespēja, ka vadītāju komitejas sekretariāts informatīvos nolūkos saņēma Monetārās komitejas ziņojuma eksemplāru un ka tas tika saglabāts kopā ar citiem vadītāju komitejas dokumentiem.

145 Jānorāda, ka prasītājs nav iesniedzis nevienu vērā ņemamu pierādījumu, kas ļautu apstrīdēt ECB paziņojumus.

146 Šajos apstākļos Padomei nevar pārmest, ka tā jebkādā veidā būtu pārkāpusi Lēmumu 93/731, kas piekļuves tiesības paredz tikai šīs iestādes rīcībā esošajiem dokumentiem.

147 No iepriekš minētā apsvēruma izriet, ka lietas dalībnieku diskusijai par Monetārās komitejas dokumentu piedēvēšanu Padomei, ņemot vērā minētās komitejas sastāvu un pilnvaras, šajā gadījumā nav nozīmes.

148 Otrkārt, runājot par vadītāju komitejas dokumentiem, lietas dalībnieki neapspriež ne to esamību, ne to, ka tie ir ECB rīcībā.

149 Tādējādi tā paša iemesla dēļ, kas jau tika minēts šī sprieduma 146. punktā, Padomei nevar pārmest, ka tā pārkāpusi Lēmumu 93/731 saistībā ar piekļuvi vadītāju komitejas dokumentiem.

Par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

150 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 253. pantā paredzētajam pamatojumam jāatbilst attiecīgā tiesību akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami ir jābūt paustai tās iestādes argumentācijai, kas tiesību aktu pieņēmusi, lai ieinteresētā persona varētu uzzināt pieņemtā pasākuma pamatojumu un kompetentā tiesa varētu veikt savu kontroli. Prasība norādīt pamatojumu ir jānovērtē atkarībā no apstākļiem, kādi pastāv konkrētā gadījumā, it īpaši no tiesību akta satura, norādīto iemeslu rakstura un akta adresāta vai citu personu, ko tiesību akts skar tieši un individuāli, iespējamās ieinteresētības saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā būtu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesību apstākļi, ja jautājums, vai tiesību akta pamatojums atbilst minētā panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas reglamentē attiecīgo jautājumu (Tiesas 2003. gada 6. marta spriedums lietā C-41/00 P *Interporc*/Komisija, *Recueil*, I-2125. lpp., 55. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada 19. jūlija spriedums lietā T-188/97 *Rothmans*/Komisija, *Recueil*, II-2463. lpp., 36. punkts; 2000. gada 6. aprīļa spriedums lietā T-188/98 *Kuijer*/Padome, *Recueil*, II-1959. lpp., 36. punkts, un šī sprieduma 131. punktā minētais spriedums lietā *JT's Corporation*/Komisija, 63. punkts).

151 Papildus sekām, kas saistītas ar iespējamo Padomes maldināšanu attiecībā uz 1999. gada 30. jūlija lēmuma pamatojumu, proti, iebildumu, kas tika noraidīts jau šī sprieduma 124. punktā, prasītājs apgalvo, ka Padomes apgalvojums, saskaņā ar kuru minētais lēmums ir balstīts uz "autora normu", ir vēlāka minētā lēmuma interpretācija un to nevar uzskatīt par šī lēmuma atbilstošo pamatojumu.

152 Tomēr ir jānorāda, ka Padomes lēmums, kas prasītājam tika darīts zināms ar 1999. gada 2. augusta vēstuli, ir nepārprotams un prasītājam tajā ir skaidri norādīts, ka pieprasīto dokumentu, proti, Monetārās komitejas ziņojumu par Monetārās sistēmas nostiprināšanu, kas tika "publicēts" Nīborgā 1987. gada 8. septembrī, ir sagatavojuši centrālo banku vadītāji, un viņam savs pieteikums jāiesniedz tieši centrālo banku vadītājiem vai ECB.

153 Neraugoties uz jēdziena "publicēts" nepareizu izmantošanu un to, ka tieši nav minēta frāze "dokumenta autors", ir jāuzskata, ka Padomes 1999. gada 30. jūlija lēmuma pamatojums atbilst EKL 253. panta un Lēmuma 93/731 7. panta 3. punkta prasībām, kas nozīmē, ka prasītājam tika dota iespēja uzzināt lēmuma, ar kuru tika noraidīts viņa piekļuves pieteikums, pamatojumu un Pirmās instances tiesa pilnībā var veikt minētā lēmuma likumības pārbaudi.

154 Pirmās instances tiesa papildus norāda, ka Padome apgalvo, ka, lai gan 1999. gada 30. jūlija lēmumā par noraidījumu nav tieši minēts Lēmuma 93/731 2. panta 2. punkts, no tā izriet, ka lēmums par noraidījumu ir balstīts uz autora normu, kas paredzēta minētajā pantā.

155 Tomēr ir jānorāda, ka Padomes lēmumā, kas prasītājam tika paziņots ar 1999. gada 2. augusta vēstuli, ir minēts, ka apstiprinošs piekļuves pieteikums tika reģistrēts

ģenerālsekretariātā atbilstoši Lēmuma 93/731 7. panta 1. punktam, un dokumenta beigās prasītājam ir izteikts uzaicinājums vērsties pie centrālo banku vadītājiem vai ECB "saskaņā ar lēmuma 2. panta 2. punktu".

156 Tādējādi šķiet, ka Padomes lēmumā bija atsauce ne uz ko citu kā uz Lēmuma 93/731 2. panta 2. punktu, kurā ir paredzēta autora norma, saskaņā ar kuru iestāde, kura glabā pieprasīto dokumentu, var atteikt piekļuvi un nosūtīt pieteikuma iesniedzēju pie dokumenta autora.

157 Tā kā Padome neglabā vadītāju komitejas dokumentus, tās 1999. gada 30. jūlija lēmumā principā nav piemērota autora norma, kas ir paredzēta Lēmuma 93/731 2. panta 2. punktā. Šis secinājums tomēr nevar atspēkot secinājumu par to, ka Padome ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.

158 Visbeidzot, svarīgi ir norādīt, ka Padomes lēmuma pamatojums ir izskaidrojams ar šī gadījuma īpatnību, proti, to, ka Padome ir identificējusi tikai vienu dokumentu, kas atbilst piekļuves pieteikumam, un tādējādi savu atbildi pamatojusi, ņemot vērā šo dokumentu.

159 Kā jau tika norādīts, Padomes lēmumā ir iekļauts netiešs apstiprinājums tam, ka nepastāv citi dokumenti, kas atbilstu piekļuves pieteikumam, kuru ar prasītāja efektīvu tiesas aizsardzību saistītu iemeslu dēļ juridiski uzskata par apstrīdamu piekļuves atteikumu.

160 Šajos apstākļos Padomei nevar pārmest, ka tā nav pamatojusi atteikumu piekļūt precīzi nenorādītiem dokumentiem, tikai tāpēc vien, ka tā nav tieši norādījusi, ka, viņasprāt, nepastāvēja neviens cits dokuments, izņemot vadītāju komitejas ziņojumu, kas atbilstu piekļuves pieteikumam.

161 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka pamats, kas ir balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, ir jānoraida.

Par labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu

162 Kaut arī veidu, kādā Padome izskatīja prasītāja piekļuves pieteikumu, nevar atzīt par tādu, kas maldināja prasītāju (skat. šī sprieduma 123. punktu), ir svarīgi pārbaudīt, vai minētās izskatīšanas rezultātā nav izdarīts labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpums.

163 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka viena no administratīvās tiesvedības garantijām, kas ir paredzētas Kopienu tiesību sistēmā, ir labas pārvaldības princips, ar kuru ir saistīts kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus nozīmīgos attiecīgā gadījuma apstākļus (skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. marta spriedumu lietā T-31/99 *ABB Asea Brown Boveri*/Komisija, *Recueil*, II-1881. lpp., 99. punkts un tajā minētā judikatūra).

164 Šajā gadījumā savā pirmajā 1999. gada 11. maija vēstulē Padome prasītājam atbildēja, ka tā nav atradusi lūgto dokumentu, bet 1999. gada 2. augusta vēstulē tā viņam darīja zināmu, ka lūgtais līgums ir saistīts ar ziņojumu, ko vadītāju komiteja "publicējusi" Nīborgā 1987. gada 8. septembrī, ka tai šajā sakarā lēmums nav bijis jāpieņem un ka viņam ir jāvēršas pie centrālo banku vadītājiem vai pie ECB.

165 Jāuzsver, ka:

— prasītāja pieteikums bija balstīts uz Lēmumu 93/731, kura 1. pantā ir paredzēts, ka "sabiedrība var piekļūt Padomes dokumentiem, ievērojot šajā lēmumā paredzētos nosacījumus", un ka "Padomes dokuments ir ikviens šīs iestādes rīcībā esošs rakstveida dokuments";

— tā kā Padome neglabā dokumentus, kas minēti piekļuves pieteikumā, kā tas ir šajā gadījumā, Lēmums 93/731 tai neuzliek pienākumu meklēt un identificēt atbilstošos dokumentus, to autorus un glabātājus, lai par to informētu piekļuves pieteikuma iesniedzēju;

— Padome šajā gadījumā tomēr ir centusies identificēt un ir identificējusi piekļuves pieteikumā paredzēto dokumentu, proti, vadītāju komitejas ziņojumu, un likusi prasītājam vērsties ECB, kas glabā minēto dokumentu.

166 Šajā sakarā no atbildes, ko Padome ir sniegusi uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumiem, izriet, ka atbildētāja iestāde nodeva ECB apstiprinošu prasītāja

pieteikumu un vienlaikus arī lūdza paziņot dokumentu, kurā ir iekļauts līgums, ko centrālo banku vadītāju komiteja pieņēma par tehniskajām reformām Monetārās sistēmas nostiprināšanai un ko apstiprinājuši dalībvalstu finanšu ministri neformālā sanāksmē Nīborgā 1987. gada 12. septembrī. Kā atbildi uz savu lūgumu Padome saņēma 1987. gada 18. septembra paziņojumu presei, kurā ir minēts tikai dalībvalstu centrālo banku vadītāju komitejas ziņojums un nav minēts Monetārās komitejas ziņojums.

167 Padome arī pierādīja, ka tā ir veikusi iekšēju izpēti, lai pārliecinātos, ka neviens dokuments, kurā būtu iekļauts Bāzeles un Nīborgas līgums, tai nav nodots pēc minētās neformālās dalībvalstu finanšu ministru sanāksmes.

168 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, pamats, kas ir balstīts uz labas pārvaldības principa pārkāpumu, ir jānoraida.

169 Attiecībā uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu ir jāatgādina, ka tiesības atsaukties uz šādu principu ir ikvienai privātpersonai, kas atrodas situācijā, kura norāda uz to, ka Kopienu iestādes vadība tai ir devusi pamatotas cerības (Tiesas 1987. gada 11. marta spriedums lietā 265/85 *Van den Bergh en Jurgens* un *Van Dijk Food Products*/Komisija, *Recueil*, 1155. lpp., 44. punkts, un 1990. gada 26. jūnija spriedums lietā C-152/88 *Sofrimport*/Komisija, *Recueil*, I-2477. lpp., 26. punkts). Turklāt neviens nevar atsaukties uz šī principa pārkāpumu, ja nav precīzu garantiju, ko tai ir sniegusi Kopienu iestādes vadība (skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 18. janvāra spriedumu lietā T-290/97 *Mehibas Dordtselaan*/Komisija, *Recueil*, II-15. lpp., 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

170 Šajā gadījumā pietiek konstatēt, ka prasītājs nav sniedzis nevienu pierādījumu, kas norādītu, ka Padome tam ir sniegusi precīzas garantijas par Bāzeles un Nīborgas līgumu veidojošo dokumentu izpaušanu. Faktiski šķiet, ka prasītājs tikai abstrakti ir izklāstījis attiecīgo pamatu un nav paskaidrojis, kādā veidā izpaužas iespējamais minētā principa pārkāpums.

171 Tādējādi pamats, kas ir balstīts uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, ir jānoraida.

172 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka prasītāja iesniegtā prasība tiktāl, ciktāl tajā ir lūgts atcelt Padomes lēmumu, ir jānoraida.

2. *Par lūgumu atcelt ECB lēmumu*

a) Par iebildi par Lēmuma 1999/284 1. panta un ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu

173 Kaut arī prasītājs to tieši nenorāda savos iesniegtajos dokumentos, no tiem un it īpaši no pamatu, kas ir balstīti uz pārskatāmības pamatprincipa un tiesību piekļūt dokumentiem principa pārkāpumu un pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu, pārbaudes izriet, ka prasītājs izvirza iebildi par Lēmuma 1999/284 1. panta prettiesiskumu, kā arī par ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu divu iemeslu dēļ.

174 Tādējādi prasītājs apgalvo, pirmkārt, ka ECB reglamenta 23. panta 3. punkts ir pretrunā ECBS Statūtu 12. panta 3. punktam un tam nav juridiskā pamata un, otrkārt, ka Lēmuma 1999/284 1. pants un ECB reglamenta 23. panta 3. punkts, uz kuriem ir balstīts ECB lēmums, ir pretrunā pārskatāmības pamatprincipam un tiesībām piekļūt dokumentiem, kas ir atzīti judikatūrā un LES 1. un 6. pantā, kā arī EKL 110. panta 2. punktā un 255. panta 1. punktā.

Par iebildi par Lēmuma 1999/284 1. panta prettiesiskumu

175 Attiecībā uz iebildi par Lēmuma 1999/284 1. panta prettiesiskumu ir svarīgi atgādināt, ka pēc tam, kad pirmais pieteikums piekļūt Bāzeles un Nīborgas līgumam, bija pamatots ar Lēmumu 1999/284, prasītājs atbilstoši norādījumiem, ko viņam bija sniegusi ECB, bija iesniedzis jaunu pieteikumu, kas tieši balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punktu, lai panāktu, ka tiek samazināts 30 gadu konfidencialitātes periods. Tam, ka prasītāja 1999. gada 27. jūlija vēstulē kļūdaini ir minēts "apstiprinošs pieteikums", nav nozīmes.

176 ECB lēmumā ECB Padome atbilstoši ECB reglamenta 23. panta 3. punktam, nevis pamatojoties uz Lēmumu 1999/284, noraidīja šo otro pieteikumu.

177 Tādējādi pat tad, ja pieņem, ka pamatu, kas ir balstīts uz Lēmuma 1999/284 1. panta prettiesiskumu, jo ir pārkāpts pārskatāmības princips un tiesības piekļūt dokumentiem, varētu uzskatīt par pieņemamu, tas ir jānoraida kā neatbilstošs. Ja pieņemtu, ka šis pamats ir pierādīts, konstatētais prettiesiskums nevarētu ietekmēt ECB lēmuma spēkā esamību.

Par iebildi par ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu

— Par iebildes par ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu pieņemamību

178 ECB apgalvo, ka argumentācija, ko prasītājs ir paudis replikā attiecībā uz tās pilnvarām reglamentēt piekļuvi vadītāju komitejas arhīviem un tās reglamenta 23. panta 3. punkta juridiskā pamata neesamību, ir jauns pamats, kuru saskaņā ar Reglamenta 48. panta 2. punktu nedrīkst iesniegt tiesvedības laikā.

179 No Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta 2. punkta izriet, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jābūt iekļautam kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem un ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā. Tomēr pamats, kas paplašina pamatu, kurš tieši vai netieši izvirzīts pieteikumā par lietas ierosināšanu un kuram ir cieša saikne ar to, ir jāatzīst par pieņemamu (Pirmās instances tiesas 1990. gada 20. septembra spriedums lietā T-37/89 *Hanning*/Parlaments, *Recueil*, II-463. lpp., 38. punkts, un 1998. gada 17. jūlija spriedums lietā T-118/96 *Thai Bicycle*/Padome, *Recueil*, II-2991. lpp., 142. punkts).

180 Ir skaidrs, ka prasības pieteikumā prasītājs ir apstrīdējis ECB reglamenta 23. panta 3. punkta tiesiskumu. Tādējādi prasītājs ir norādījis, ka, kaut arī Lēmumā 1999/284 ir atsauce uz ECB un EMI arhīviem, tajā pilnībā ir "aizmirsti" vecākie vadītāju komitejas arhīvi, kurus reglamentē ECB reglamenta 23. panta 3. punkts. Prasītājs uzskata, ka šī norma aizliedz piekļuvi ļoti plašām dokumentu kategorijām, pilnībā liedz viņam

tiesības piekļūt dokumentiem un ir pretrunā pārskatāmības pamatprincipam, kas ir atzīti LES 1. un 6. pantā, kā arī EKL 110. panta 2. punktā un 255. panta 1. punktā un judikatūrā.

181 Sniedzot atbildi par šo pamatu, kas ir balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu, ECB apgalvo, ka vadītāju komitejas arhīvos glabāto dokumentu statuss un īpašais raksturs izskaidro un pamato to, ka tie ir izslēgti no Lēmuma 1999/284 piemērošanas jomas un ka tiek pilnībā likumīgi pieņemts īpašs juridisks režīms, kas ir paredzēts iepriekš minētajā 23. pantā. Šī apgalvojuma pamatojumam atbildētāja norāda, ka vadītāju komitejas arhīvos atrodas dokumenti, ko ir sagatavojusi, pirmkārt, vadītāju komiteja, vadītāju aizstājēju komiteja, apakškomitejas un ekspertu grupas un, otrkārt, Monetārā komiteja, un visas tās ir uzskatāmas par trešām personām attiecībā pret ECB.

182 Šajos apstākļos prasītājs replikas rakstā apgalvoja, ka ECB bija pārsniegusi savas kompetences robežas, reglamentā nosakot piekļuvi vadītāju komitejas arhīviem un tādejādi pārkāpjot ECBS Statūtu 12. panta 3. punktu, kas tai nedeva tiesības reglamentēt "trešo personu lietas".

183 Tādējādi šķiet, ka pamats, kas ir balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu, jo ir pārkāpts ECBS Statūtu 12. panta 3. punkts, paplašina pamatu, kurš ir balstīts uz šīs pašas normas prettiesiskumu, ņemot vērā pārskatāmības principa un tiesību piekļūt dokumentiem pārkāpumu, kas netieši ir norādīts pieteikumā par lietas ierosināšanu un kam ir cieša saikne ar to. Tādējādi tas jāuzskata par pieņemamu.

— Par pamatu, kas ir balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu, jo ir pārkāpts ECBS Statūtu 12. panta 3. punkts

184 Vispirms ir jāatgādina situācija, kādā tika pieņemts ECB reglamenta 23. panta 3. punkts.

185 Līguma par Eiropas Savienību nobeiguma aktā, kas parakstīts Māstrihtā 1992. gada 7. februārī, ir iekļauta Deklarācija Nr. 17, kas nosaka:

"Konference atzīst, ka lēmumu pieņemšanas procesa caurskatāmība stiprina iestāžu demokrātismu un vairo sabiedrības uzticību pārvaldei. Konference attiecīgi iesaka Komisijai līdz 1993. gadam iesniegt Padomei ziņojumu par pasākumiem, kas paredzēti, lai sabiedrība varētu vieglāk iegūt informāciju, kas ir iestāžu rīcībā."

186 1992. gada 16. oktobrī noslēdzot Eiropas Padomes sanāksmi Birmingemā, valstu vai valdību vadītāji pieņēma deklarāciju ar nosaukumu "Kopiena, kas ir tuva saviem pilsoņiem", kurā viņi uzsvēra nepieciešamību padarīt Kopienu daudz atvērtāku. Šī apņemšanās atkārtoti tika apstiprināta 1992. gada 12. decembra Eiropas Padomes sanāksmē Edinburgā.

187 1993. gada 5. maijā Komisija nosūtīja Padomei, Parlamentam un Ekonomikas un sociālo lietu komitejai Paziņojumu 93/C 156/05 par sabiedrības piekļuvi iestāžu dokumentiem. Tajā bija iekļauti rezultāti, kas iegūti salīdzinošā pētījumā par sabiedrības piekļuvi dokumentiem dalībvalstīs, kā arī dažās trešās valstīs, un bija konstatēts, ka, kā šķiet, ir ieteicams attīstīt plašāku piekļuvi dokumentiem Kopienas mērogā.

188 1993. gada 2. jūnijā Komisija pieņēma Paziņojumu 93/C 166/04 par pārskatāmību Kopienā, kurā ir izklāstīti pamatprincipi, kas reglamentē piekļuvi dokumentiem.

189 1993. gada 22. jūnija Eiropas Padomes sanāksmē Kopenhāgenā Padome un Komisija tika aicinātas "veikt pasākumus, pamatojoties uz principu, saskaņā ar kuru pilsoņiem ir jānodrošina cik vien iespējams plaša piekļuve informācijai".

190 1993. gada 6. decembrī Padome un Komisija pieņēma Uzvedības kodeksu, kura mērķis bija noteikt principus, kas reglamentē sabiedrības piekļuvi to dokumentiem, vienojoties tomēr par to, ka katra šī iestāde līdz 1994. gada 1. janvārim šos principus īstenos, pieņemot īpašus noteikumus.

191 Lai nodrošinātu šīs saistības izpildi, Padome 1993. gada 20. decembrī pieņēma Lēmumu 93/731 un Komisija 1994. gada 8. februārī pieņēma Lēmumu 94/90/EOTK, EK, *Euratom*, kas attiecas uz sabiedrības piekļuvi Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.).

192 1994. gada 1. janvārī sākās otrais EMS posms, kurā tika izveidots EMI un likvidēta vadītāju komiteja. EMI 1997. gada 3. jūnijā pieņēma Lēmumu Nr. 9/97 par sabiedrības piekļuvi tā administratīvajiem dokumentiem (OV 1998, L 90, 43. lpp.), proti, visiem dokumentiem neatkarīgi no formas, kādā tie tiek glabāti, kurā ir iekļauta esoša informācija un kuri attiecas uz EMI organizāciju un darbību.

193 Ar ECB nodibināšanu 1998. gada 1. jūnijā tika izbeigta EMI darbība, kas tika likvidēta līdz ar ECB izveidi atbilstoši EKL 123. pantam.

194 Šajā situācijā atbilstoši ECBS Statūtu 12. panta 3. punktam ECB 1998. gada 7. jūlijā pieņēma savu reglamentu, neilgi pēc kura izstrādes 1998. gada 3. novembrī tika pieņemts Lēmums 1999/284.

195 Ņemot vērā prasītāja apstrīdēto ECB apgalvojumu, ka tā ir trešā persona attiecībās ar vadītāju komitejas arhīvos glabāto dokumentu autoriem, kas pamato tās reglamenta 23. panta 3. punktā paredzēto īpašo juridisko režīmu piekļuvei minētajiem dokumentiem, prasītājs apgalvo, ka ECB ir pārsniegusi savas kompetences robežas, savā reglamentā nosakot piekļuvi vadītāju komitejas arhīviem, tādējādi pārkāpjot ECBS Statūtu 12. panta 3. punktu, kas tai nedod tiesības reglamentēt "trešo personu lietas".

196 ECBS Statūtu 12. panta 3. punkts paredz, ka "ECB Padome pieņem reglamentu, kas nosaka ECB un tās lēmējinstanču iekšējo uzbūvi".

197 Šī sprieduma 72. punktā minētajā spriedumā lietā Nīderlande/Padome (37. punkts) Tiesa ir norādījusi, ka bija jāatzīst, ka, tā kā Kopienu likumdevējs nav pieņēmis vispārēju tiesisko regulējumu par sabiedrības tiesībām piekļūt Kopienu iestāžu glabātajiem dokumentiem, iestādēm ir jāveic pasākumi, lai izskatītu piekļuves pieteikumus atbilstoši savām iekšējās organizācijas pilnvarām, kas tām ļauj veikt atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu savu iekšējo darbību labas pārvaldības interesēs.

198 Šajā gadījumā, tā kā, gan pieņemot reglamentu, gan to grozot 1999. gada 22. aprīlī, Kopienā nebija vispārēja tiesiskā regulējuma par sabiedrības tiesībām piekļūt Kopienu iestāžu vai institūciju dokumentiem, ECB bija tiesības atbilstoši savam reglamentam veikt pasākumus, lai apmierinātu pieteikumus par piekļuvi dokumentiem, kas bija tās īpašumā, ko tā bija sagatavojusi vai saņēmusi, neatkarīgi no minēto dokumentu izcelsmes vai autora.

199 Tas, ka ECB savā reglamentā bija iekļāvusi īpašas normas par piekļuvi vadītāju komitejas arhīvos glabātajiem dokumentiem, ņemot vērā tās kā trešās personas statusu attiecībās ar šo dokumentu autoriem, nevar būt izraisījis ECBS Statūtu 12. panta 3. panta pārkāpumu. Citiem vārdiem sakot, pat, ja pieņem, ka ECB faktiski varētu uzskatīt par trešo personu attiecībā pret vadītāju komitejas arhīvos glabāto dokumentu autoriem, tā tomēr ir rīkojusies atbilstoši ECBS Statūtu 12. panta 3. punktam, savā reglamentā nosakot īpašu juridisku režīmu piekļuvei šiem dokumentiem.

200 Turklāt ir jānorāda, ka Lēmumā 93/731 un Lēmumā 94/90 Padome un Komisija ir noteikušas piekļuvi to īpašumā esošajiem dokumentiem, to skaitā tiem, ko sagatavojušas citas institūcijas, paredzot tomēr, ka pieteikumi par piekļuvi pēdējiem minētajiem dokumentiem ir jāiesniedz tieši to autoriem, kas atbilst tā sauktajai "autora" normai.

201 Šajos apstākļos pamats, kas ir balstīts uz to, ka ECB reglamenta 23. panta 3. punkts ir pieņemts, pārkāpjot ECBS Statūtu 12. panta 3. punktu, ir jānoraida.

202 Pakārtoti — ir jāuzsver, ka ECB, pamatojoties uz savu minēto trešās personas statusu attiecībā pret vadītāju komitejas arhīvos glabāto dokumentu autoriem, izdara secinājumu, kam nevar piekrist.

203 ECB, ņemot vērā šo trešās personas statusu, secina, ka tā administrē vadītāju komitejas dokumentus kā valsts centrālo banku, kas ir minēto dokumentu autores un kurām prasītājam bija jāiesniedz savs piekļuves pieteikums, sekretariāts. Šie apsvērumi nav saderīgi ar ECB reglamenta 23. panta 3. punkta un lēmuma, ko ECB Padome pieņēmusi, atbildot uz prasītāja pieteikumu, saturu.

204 Ir skaidrs, ka ECB sava reglamenta 23. panta 3. punktā ir paredzējusi īpašu juridisku režīmu piekļuvei vadītāju komitejas arhīvos glabātajiem dokumentiem, kura īstenošana ir uzticēta ECB Padomei, neparedzot autora normas piemērošanu. Tādā veidā ECB Padome faktiski ir izteikusies par prasītāja lūguma samazināt konfidencialitātes laika posmu pamatotību, neliekot prasītājam vērsties valstu centrālajās bankās.

205 Katrā ziņā šī ECB argumentācija, kas ir pretrunā šajā gadījumā piemērotajam tiesiskajam regulējumam un pieņemtajam lēmumam, neietekmē šī strīda risinājumu un nevar atspēkot šī sprieduma 201. punktā izdarīto secinājumu.

— Par pamatu, kas ir balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu, jo ir pārkāptas tiesības piekļūt dokumentiem un pārskatāmības pamatprincips

206 Pirmkārt, prasītājs apgalvo, ka ECB reglamenta 23. panta 3. punkta dēļ LES 1. un 6. pants, kā arī EKL 110. panta 2. punkts un 255. panta 1. punkts, kas pamato viņa tiesības piekļūt ECB dokumentiem, zaudē savu lietderīgo iedarbību.

207 Tomēr, aplūkojot iepriekš minētās normas, jāsecina, ka šim prasītāja apgalvojumam nav nekāda pamata.

208 Jāatgādina, ka ar Amsterdamas līgumu, kas stājās spēkā 1999. gada 1. maijā, dalībvalstis EK līgumā ieviesa jaunu pantu par piekļuvi dokumentiem, proti, EKL 255. pantu. Šis pants nosaka:

"1. Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar 2. un 3. punktu.

2. Padome saskaņā ar 251. pantā minēto procedūru divos gados pēc Amsterdamas Līguma stāšanās spēkā nosaka vispārējus principus un ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskām vai privātām interesēm, kas reglamentē minētās tiesības piekļūt dokumentiem.

3. Katra iepriekš minētā iestāde savā reglamentā paredz īpašus noteikumus par piekļuvi tās dokumentiem."

209 No EKL 255. panta noteikumiem izriet, ka tas attiecas tikai uz tiesībām piekļūt Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem. Turklāt saskaņā ar EKL 110. panta 2. punkta ceturto daļu "uz ECB pieņemtām regulām un lēmumiem attiecas [tikai] 253., 254. un 256. pants".

210 Šķiet, ka prasītājs savu argumentāciju par tiesībām piekļūt ECB dokumentiem ir balstījis uz nepareizu EKL 110. panta 2. punkta ceturtās daļas redakciju, saskaņā ar kuru "uz ECB pieņemtām regulām un lēmumiem attiecas 253.–256. pants".

211 Šī saturiskā kļūda, kas ir ieviesusies dažās neoficiālajās konsolidētajās EK līguma versijās, acīmredzot ir radusies, nepareizi piemērojot Amsterdamas līguma 12. panta 2. punktu, saskaņā ar kuru savstarpējās atsauces uz EK līguma pantiem tiek labotas atbilstoši jaunajai minētā panta 1. punktā paredzētajai numerācijai.

212 No Amsterdamas līguma skaidri izriet, ka ar to nav grozīts EK līguma 108.a pants (jaunajā redakcijā — EKL 110. pants), kas bija formulēts šādi "uz ECB pieņemtām regulām un lēmumiem attiecas 190., 191. un 192. pants". Līdz ar to ar Amsterdamas līgumu šis pantu uzskaitījums nav papildināts ar jaunu EK līguma 191.a pantu (jaunajā redakcijā — EKL 255. pants) par tiesībām piekļūt dokumentiem. Šajos apstākļos savstarpēja atsauce uz EKL 110. pantu saskaņā ar Amsterdamas līguma 12. panta 2. punktu nozīmē "253., 254. un 256. pantu".

213 Ir skaidrs, ka oficiāli šī iepriekš minētā saturiskā kļūda tika labota ar visu dalībvalstu vienošanos un kopš protokola par Amsterdamas līguma labojumu, kas parakstīts Romā 1999. gada 16. martā, vairs nav šaubu, ka EKL 255. panta 1. punkts nav piemērojams ECB.

214 Šajos apstākļos argumentiem, ko prasītājs izteicis par iespējamo EKL 255. panta tiešo iedarbību, nav nekādas nozīmes, ņemot vērā, ka Pirmās instances tiesa ir skaidri precizējusi, ka minētā norma nav tieši piemērojama, jo tā nav beznosacījumu norma un tās īstenošana ir atkarīga no vēlāku pasākumu pieņemšanas (Pirmās instances tiesas 2001. gada 11. decembra spriedums lietā T-191/99 *Petrie* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3677. lpp., 35. punkts).

215 Turklāt, EKL 255. pantu aplūkojot "saistībā ar LES 1. un 6. pantu", kā to ir norādījis prasītājs, nevar atspēkot secinājumu, ka EKL 255. pants ECB nav piemērojams.

216 Jāpiebilst, ka LES 1. panta otrajai daļai, saskaņā ar kuru "šis Līgums ir jauna pakāpe, veidojot vēl ciešāku Eiropas tautu savienību, kur lēmumu pieņemšana ir cik iespējams tuvināta pilsoņiem", nav tiešās iedarbības, jo attiecīgo normu neuzskata par "skaidru" Tiesas 1963. gada 5. februāra sprieduma lietā 26/62 *Van Gend en Loos* (*Recueil*, 1. lpp.) nozīmē (šī sprieduma 214. punktā minētais spriedums lietā *Petrie* u.c./Komisija, 35. punkts).

217 Attiecībā uz LES 6. pantu ir jāatgādina, ka ar Māstrihtas līgumu Līgumos tika ieviests princips, ka Savienība ievēro pamattiesības. LES 6. panta mērķis ir garantēt šīs tiesības "kā Kopienu tiesību vispārējos principus".

218 Otrkārt, prasītājs apgalvo tieši to, ka ECB reglamenta 23. panta 3. punkts ir tiešā pretrunā Pirmās instances tiesas un Tiesas judikatūrai, kurā ir atzīts pārskatāmības pamatprincips (šī sprieduma 150. punktā minētais spriedums lietā *Rothmans*/Komisija, 55. punkts), princips par tiesībām uz informāciju, kā arī tiesības piekļūt dokumentiem kā demokrātijas principa neatņemama sastāvdaļa (Pirmās instances tiesas 1999. gada 19. jūlija spriedums lietā T-14/98 *Hautala*/Padome, *Recueil*, II-2489. lpp., 82. un 87. punkts).

219 ECB apstrīd, ka Kopienu tiesībās pastāv tāds juridisks pamatprincips, kas paredz vispārējas tiesības piekļūt tās dokumentiem un Kopienu iestāžu dokumentiem. Kaut arī argumenti, kas pamatoti ar šādu principu, vairākas reizes ir pausti Kopienu tiesās, neviena no tām nav uzskatījusi par nepieciešamu tos izskatīt.

220 Šajā sakarā ir jānorāda, ka 2001. gada 6. decembra spriedumā lietā C-353/99 P Padome/*Hautala* (*Recueil*, I-9565. lpp.) Padome ir norādījusi, ka šī sprieduma 72. punktā minētajā spriedumā lietā Nīderlande/Padome tā ir uzsvērusi, kāda nozīme ir sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem, ko glabā publiskās iestādes, un atgādinājusi, ka Deklarācijā Nr. 17 šīs tiesības ir sasaistītas ar "iestāžu demokrātisko raksturu". Tiesa uzskatīja, ka Pirmās instances tiesa pareizi bija atzinusi, ka Lēmuma 93/731 4. panta 1. punkts ir interpretējams tādā veidā, ka Padomei bija pienākums noskaidrot, vai vajadzēja piešķirt daļēju piekļuvi datiem, uz kuriem neattiecas izņēmumi, un bija atcēlusi apstrīdēto lēmumu, un "nevajadzēja pārbaudīt, vai, kā to [apgalvoja] Padome un Spānijas valdība, Pirmās instances tiesa nepamatoti [bija] balstījusies uz to, ka pastāv princips par tiesībām uz informāciju" (iepriekš minētais spriedums lietā Padome/*Hautala*, 31. punkts).

221 Katrā ziņā pat tad, ja pieņem, ka tiesības piekļūt Kopienu iestāžu, to skaitā ECB, glabātajiem dokumentiem var uzskatīt par pamattiesībām, ko Kopienu tiesību sistēma aizsargā kā vispārējo tiesību principu, iebildei par ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu šāda principa pārkāpuma dēļ nevar piekrist.

222 Jāatgādina, ka pamattiesības nevar uzskatīt par "absolūtu prerogatīvu" un ir "likumīgs pamats paredzēt, ka uz šīm tiesībām attiecas daži ierobežojumi, ko pamato ar vispārējām interesēm saistīti Kopienas mērķi, ja netiek apdraudēta šo tiesību būtība" (Tiesas 1974. gada 14. maija spriedums lietā 4/73 *Nold*/Komisija, *Recueil*, 491. lpp., 14. punkts).

223 Iemesli, kas ir saistīti ar publisku vai privātu interešu aizsardzību, var būt likumīgs pamats tiesību piekļūt dokumentiem ierobežošanai.

224 Tādējādi ir jānorāda, ka Uzvedības kodeksā ir minēts, ka piekļuvi dokumentam nevar piešķirt, ja tā satura izpaušana varētu apdraudēt konkrētu sabiedrisko interešu aizsardzību "monetārās stabilitātes" aspektā.

225 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.), kas ir piemērojama kopš 2001. gada 3. decembra un kas paredz pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem, kā arī noteikt ierobežojumus šādām tiesībām atbilstoši EKL 255. panta 2. punktam, nosaka dažas sabiedriskas un privātas intereses, ko garantē režīms, kurš paredz izņēmumus no piekļuves tiesībām.

226 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts paredz, ka iestādes atsaka piekļuvi dokumentam tad, ja iepazīšanās ar to var kaitēt sabiedrības interesēm saistībā ar "Kopienas vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku".

227 Turklāt Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētie izņēmumi piekļuvei dokumentiem ir obligāti. No tā izriet, ka iestādēm ir pienākums atteikt piekļuvi dokumentiem, uz kuriem attiecas šie izņēmumi, ja ir iesniegti pierādījumi par attiecīgiem apstākļiem (pēc analoģijas skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 5. marta spriedumu lietā T-105/95 *WWF UK*/Komisija, *Recueil*, II-313. lpp., 58. punkts, un 2000. gada 13. septembra spriedumu lietā T-20/99 *Denkavit Nederland*/Komisija, *Recueil*, II-3011. lpp., 39. punkts), un nav paredzēta nekāda saskaņošana ar "svarīgākām sabiedriskām interesēm", pretēji izņēmumiem, kas ir paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punktā.

228 Svarīgi arī ir uzsvērt, ka ECBS Statūtu 10. panta 4. punkts tieši paredz, ka ECB Padomes sanāksmes ir konfidenciālas un ka EKL 110. pants kopā ar EKL 255. pantu

liecina, ka ECB nav piemērojama pēdējā minētā norma un ka pastāv arī īpašs režīms, kas saistībā ar piekļuvi dokumentiem ir piemērojams ECB salīdzinājumā ar Eiropas Parlamentu, Padomi un Komisiju.

229 Šie īpašie noteikumi ir saistīti ar uzdevumiem, kas ECB ir uzticēti EK līgumā, kura autori acīmredzami vēlējās, lai tā pati varētu neatkarīgi veikt šos uzdevumus (šajā sakarā skat. Tiesas 2003. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-11/00 Komisija/ECB, *Recueil*, I-7147. lpp., 130. punkts).

230 Jāatgādina, ka ECBS veido ECB un valstu centrālās bankas un ka to vada ECB lēmējinstances, kas ir ECB Padome un Valde. Saskaņā ar EKL 105. pantu ECBS pamatuzdevumi ir definēt un īstenot Kopienas monetāro politiku, veikt valūtas maiņas operācijas, turēt un pārvaldīt dalībvalstu oficiālās ārvalstu valūtas rezerves un veicināt norēķinu sistēmu vienmērīgu darbību, un galvenais mērķis ir uzturēt cenu stabilitāti. ECB pieņem regulas un lēmumus, kas nepieciešami ECBS uzdevumu izpildei (EKL 110. pants).

231 Tādējādi šķiet, ka sabiedrisko interešu aizsardzība, kas saistīta ar monetāro politiku Kopienā, ir leģitīms pamats, lai ierobežotu par pamattiesībām uzskatāmās tiesības piekļūt Kopienu iestāžu glabātajiem dokumentiem.

232 Šajā gadījumā prasītājs apstrīd ECB reglamenta 23. panta 3. punkta likumību, kurš paredz 30 gadu konfidencialitātes laika posmu dokumentiem, kas tiek glabāti vadītāju

komitejas arhīvos. Kā ECB ir precizējusi savos iesniegtajos dokumentos, šajos arhīvos atrodas dokumenti, ko ir sagatavojusi, pirmkārt, vadītāju komiteja, vadītāju aizstājēju komiteja, apakškomitejas un ekspertu grupas, un, otrkārt, Monetārā komiteja.

233 Ir skaidrs, ka gan vadītāju komitejas, gan Monetārās komitejas darbība bija tieši saistīta ar Kopienas monetāro politiku.

234 Monetārās komitejas izveides pamats ir EEK līguma 105. panta 2. punkts, kas paredzēja, ka, "lai veicinātu pilnīgu dalībvalstu politikas koordināciju monetāros jautājumos, kas vajadzīga kopējā tirgus darbībai, ar šo nodibina konsultatīvu Monetāro komiteju".

235 Šīs komitejas, ko veido dalībvalstu un Komisijas iecelti locekļi, uzdevums bija pastāvīgi uzraudzīt dalībvalstu un Kopienas monetāro un finansiālo stāvokli, kā arī situāciju kapitāla aprites un maksājumu brīvības jomā, un regulāri par to ziņot Padomei un Komisijai un izstrādāt atzinumus, ko iesniegt minētajām iestādēm.

236 1964. gada 8. maijā Padome pieņēma Lēmumu 64/300 par sadarbību starp Eiropas Ekonomikas kopienas dalībvalstu centrālajām bankām un izveidoja vadītāju komiteju, kurā ietilpa dalībvalstu centrālo banku vadītāji, un Komisija bija aicināta piedalīties minētās komitejas sesijās ar kāda sava locekļa starpniecību.

237 Vadītāju komitejas uzdevums bija sniegt "konsultācijas par centrālo banku darbības vispārējiem principiem un politikas pamatnostādnēm kredītu, monetārā tirgus un valūtas tirgus jomā" un "apmainīties ar informāciju jautājumā par galvenajiem pasākumiem, kas ietilpst centrālo banku kompetencē, un pārbaudīt šos pasākumus". Vadītāju komitejas uzdevumi tika paplašināti ar Lēmumu 90/142, kurā bija paredzēts, ka komiteja var sniegt savus atzinumus dažādām valdībām un Padomei "par politikām, kas var ietekmēt iekšējo un ārējo monetāro situāciju Kopienā un it īpaši [Monetārās sistēmas] darbību".

238 Jānorāda, ka vadītāju komitejas reglamenta 12. panta 2. punkts paredzēja, ka "visi [minētās komitejas] sagatavotie dokumenti ir konfidenciāli, ja vien nav nolemts citādi".

239 Monetārā komiteja un vadītāju komiteja savu darbību beidza attiecīgi 1999. gada 1. janvārī un 1994. gada 1. janvārī un tās tika aizstātas ar Ekonomikas un finanšu komiteju un EMI. Dokumenti, ko bija sagatavojušas šīs abas pirmās komitejas un kas nonāca ECB rīcībā pēc EMI likvidēšanas, ņemot vērā to izcelsmi un raksturu, tika iekļauti īpašā arhīvu kategorijā.

240 Kā ir minēts Padomes 1983. gada 1. februāra Regulā (EEK, *Euratom*) Nr. 354/83 par Eiropas Ekonomikas kopienas un Eiropas Atomenerģijas kopienas vēsturisko arhīva materiālu nodošanu atklātībai (OV L 43, 1. lpp), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2003. gada 22. septembra Regulu (EK, *Euratom*) Nr. 1700/2003 (OV L 243, 1. lpp.), otrajā apsvērumā, "gan dalībvalstīs, gan starptautiskās organizācijās ir ierasta prakse arhīva materiālus pēc vairākiem gadiem nodot atklātībai".

241 Šajā gadījumā prasītājs uzskata, ka 30 gadu ilgs konfidencialitātes laika posms ir pārmērīgs, ka tas ir neprecīzs tiktāl, ciktāl atskaites punkts ECB reglamenta 23. panta 3. punktā nav skaidri noteikts, un ka tā rezultātā viņš "pilnībā zaudē piekļuves tiesības".

242 Tomēr svarīgi ir norādīt, ka, pirmkārt, iepriekš minētais 30 gadu termiņš tieši atbilst Regulas Nr. 354/83 1. pantā paredzētajam termiņam, kura beigās principā ikviena persona, kas to lūdz, var piekļūt Kopienu iestāžu vēsturiskajiem arhīviem.

243 Normās, kas attiecas uz vēsturiskajiem arhīviem (normas, ko 2005. gada 7. oktobrī pieņēmusi EIB Padome) (OV 2005, C 289, 12. lpp.), Eiropas Investīciju banka arī ir noteikusi 30 gadu termiņu, kura beigās tā nodod atklātībai savus vēsturisko arhīvus.

244 Turklāt Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktā noteikts, ka šī paša panta 1.–3. punktā paredzētie izņēmumi no piekļuves tiesībām ir piemērojami ne ilgāk kā 30 gadus. Tomēr izņēmumi, kas attiecas uz privātās dzīves aizsardzību (4. panta 1. punkta b) apakšpunkts) vai komerciālām interesēm (4. panta 2. punkta pirmais ievilkums), kā arī īpaši noteikumi par slepeniem dokumentiem (9. pants) vajadzības gadījumā var būt piemērojami ilgāk nekā 30 gadus.

245 Turklāt, kaut arī ir skaidrs, ka ECB reglamenta 23. panta 3. punktā nav minēts 30 gadu termiņa atskaites punkts, šis trūkums pats par sevi nevar izraisīt prasītāja apstrīdētās normas prettiesiskumu.

246 Ņemot vērā īpašo raksturu, kāds piemīt attiecīgajiem arhīviem, kuri īpaši attiecas uz darbību, ko veikusi struktūra, kura izveidota 1964. gadā un kura likvidēta tikai 1994. gada 1. janvārī, kā arī uz iepriekš minēto pastāvīgo praksi, jāuzskata, ka 1998. gadā pieņemtajā ECB reglamentā paredzētā 30 gadu konfidencialitātes laika posma atskaites punkts noteikti, kaut arī tas nav tieši noteikts, bija datums, kurā dokumenti tika sagatavoti. Turklāt pēdējais minētais datums Regulā Nr. 354/83 ir norādīts kā datums, kurā sāka skaitīt tajā paredzēto 30 gadu konfidencialitātes termiņu.

247 Otrkārt, ir jānorāda, ka no ECB reglamenta 23. panta 3. punkta otrā teikuma izriet, ka noteikums par konfidencialitāti nav absolūts.

248 Iepriekš minētais noteikums paredz piešķirt sabiedrībai tiesības iesniegt lūgumu samazināt konfidencialitātes laika posmu, ņemot vērā, ka nekas neliedz tiesiskajam regulējumam par kādas iestādes darba iekšējo organizāciju radīt juridiskas sekas attiecībā uz trešām personām (šī sprieduma 72. punktā minētais spriedums lietā Nīderlande/Komisija, 38. punkts). Saskaņā ar ECB reglamenta 23. panta 3. punkta otro teikumu, kurš ir paredzēts kā vispārpiemērojama norma, jebkura persona var lūgt piekļūt ikvienam vadītāju komitejas arhīvos glabātam dokumentam pat pirms 30 gadu termiņa beigām.

249 Pretēji prasītāja apgalvojumiem par tiesas aizsardzības neesamību, ECB Padomes lēmumu, ar ko ir noraidīts lūgums samazināt konfidencialitātes laika posmu, var pārbaudīt tiesā atbilstoši tiesībām uz efektīvu tiesas aizsardzību, kā tas ir šajā gadījumā. Tiesai ir jāpārbauda, vai ECB Padome pareizi ir īstenojusi kompetenci, kas tai piešķirta ECB reglamenta 23. panta 3. punkta otrajā teikumā.

250 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka iebilde par ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu, kas ir balstīta uz iespējamu "prasītāja tiesību piekļūt ECB dokumentiem un pārskatāmības pamatprincipa" pārkāpumu, ir jānoraida.

— Par pamatu, kas ir balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu pilnvaru nepareizas izmantošanas dēļ

251 Sava lūguma par atcelšanu pamatojumam prasītājs norāda, ka ECB ir nepareizi izmantojusi pilnvaras gan objektīvu, gan subjektīvu apstākļu dēļ.

252 Saistībā ar objektīviem apstākļiem prasītājs apgalvo, ka ECB, kam ir ļoti liela neatkarība, pārsteidzīgi pieņēma sava reglamenta 23. panta 3. punktu, neņemot vērā judikatūru un konstitucionālo pienākumu, kas izriet no 1997. gada 2. oktobrī parakstītā Amsterdamas līguma un atbilstoši kam tai īpašā regulējumā ir jāparedz tiesības piekļūt dokumentiem. ECB rīcības vienīgais mērķis esot bijis "atcelt demokrātiskas tiesības".

253 Tiktāl, ciktāl šo iebildumu var uzskatīt par papildu pamatu, kura mērķis ir pierādīt ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu, kas saistīts ar to, ka šīs normas pieņemšana ir saistīta ar pilnvaru nepareizu izmantošanu, tas ir jānoraida.

254 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru akts ir pieņemts, nepareizi izmantojot pilnvaras, tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīviem, atbilstošiem un saskaņotiem apstākļiem, šķiet, ka tas ir pieņemts tikai tāpēc vai vismaz galvenokārt tāpēc, lai sasniegtu citus mērķus,

nevis tos, ko paredzēts sasniegt, vai lai izvairītos no procedūras, kas īpaši paredzēta Līgumā, lai atbilstoši tai rīkotos konkrētos apstākļos (Tiesas 1984. gada 21. februāra spriedums apvienotajās lietās 140/82, 146/82, 221/82 un 226/82 *Walzstahl-Vereinigung* un *Thyssen*, *Recueil*, 951. lpp., 27. punkts; 1984. gada 21. jūnija spriedums lietā 69/83 *Lux*/Revīzijas palāta, *Recueil*, 2447. lpp., 30. punkts, un 1990. gada 13. novembra spriedums lietā C-331/88 *Fedesa* u.c., *Recueil*, I-4023. lpp., 24. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 6. aprīļa spriedums lietā T-143/89 *Ferriere Nord*/Komisija, *Recueil*, II-917. lpp., 68. punkts).

255 Šajā gadījumā pietiek konstatēt, ka prasītāja argumentācija ir balstīta uz nepareizu pieņēmumu, jo Amsterdamas līguma noteikumi, kuros ir formulēts EKL 255. pants, neparedz sabiedrības tiesības piekļūt ECB dokumentiem. Turklāt judikatūra jautājumā par piekļuvi dokumentiem, uz kuru atsaucas prasītājs, neattiecas uz ECB.

256 Pats apgalvojums, ka ECB ir rīkojusies, lai "atceltu demokrātiskās tiesības", ir vienkārši izdomāta teorija, nevis konkrēta un objektīva norāde uz pilnvaru nepareizu izmantošanu.

257 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka prasītāja izteiktā iebilde par ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu ir jānoraida.

b) Par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

258 Prasītājs apgalvo, ka ECB lēmumā, kas tika pieņemts, atbildot uz viņa lūgumu samazināt konfidencialitātes laika posmu, lai piekļūtu Bāzeles un Nīborgas līgumam, nav norādīts nekāds pamatojums un ir pieļauts EKL 253. panta pārkāpums, taču ECB to noteikti apstrīd.

259 Savos dokumentos ECB sākotnēji norādīja, ka, ņemot vērā ECB Padomes lēmuma, kas nebija adresēts prasītājam, vispārpiemērojamību, 1999. gada 8. novembra vēstulē, ar kuru prasītājs tika informēts par minēto lēmumu, nebija jānorāda "papildu, individuāls un īpašs pamatojums". Tomēr ir jāatgādina, ka tiesas sēdē ECB skaidri atzina savu lēmuma individuālo raksturu un līdz ar to atteicās no iebildes par nepieņemamību, kas balstīta uz minētā lēmuma vispārpiemērojamību.

260 ECB uzskata, ka 1999. gada 8. novembra vēstulē katrā ziņā ir iekļauti daži iemesli, kas skaidri liek saprast, ka ECB Padome, kam savas kompetences jomā ir ļoti plašas izvērtēšanas pilnvaras, ir izvērtējusi prasītāja intereses salīdzinājumā ar sabiedrisko interešu aizsardzību, īpaši ņemot vērā monetārajai stabilitātei draudošos riskus. Tā kā galvenais ECB Padomes mērķis bija atklāts, būtu pārmērīgi prasīt precīzāku pamatojumu, kā rezultātā būtu bijis jāatklāj dokumentu saturs.

261 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 253. pantā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tam ir skaidri un nepārprotami jāatklāj iestādes, kas ir pieņēmusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt par ieviestā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt savu kontroli. Netiek prasīts, lai pamatojumā būtu norādīti visi attiecīgie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums, vai tiesību akta pamatojums atbilst minētā panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī situāciju, kādā tas pieņemts, kā arī visas tiesību normas, kas reglamentē attiecīgo jautājumu (skat. šī sprieduma 150. punktā minēto spriedumu lietā *Interporc*/Komisija, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

262 Šajā gadījumā prasītājs ar 1999. gada 27. jūlija vēstuli lūdza ECB samazināt 30 gadu konfidencialitātes laika posmu, pamatojoties uz tās reglamenta 23. panta 3. punktu,

lai varētu iepazīties ar dokumentiem, kuri saistīti ar Bāzeles un Nīborgas līgumu, uzsverot šo dokumentu nozīmi sava doktora darba sagatavošanā.

263 Ņemot vērā prasītāja iesniegtā lūguma raksturu, pēc analoģijas ir jāpiemēro judikatūra, saskaņā ar kuru iestādei, kurai ir iesniegts pieteikums piekļūt dokumentiem, sava lēmuma pamatojumā ir jānorāda, ka tā ir konkrēti izvērtējusi dokumentus, kuriem ir lūgts piekļūt (šī sprieduma 150. punktā minētais spriedums lietā *Kuijer*/Padome, 38. punkts, un šī sprieduma 131. punktā minētais spriedums lietā *JT's Corporation*/Komisija, 64. un 65. punkts).

264 Pēc Pirmās instances tiesas lūguma ECB iesniedza dažādus dokumentus, kas apliecina, ka pastāv ECB Padomes 1999. gada 21. oktobra lēmums, proti, izvilkumu no minētās ECB Padomes 29. sanāksmes protokola, kurā ir minēts tikai tas, ka priekšsēdētājs ir darījis zināmu, ka ir saņemts piekļuves pieteikums, Bāzeles un Nīborgas līgumā ietilpstošie dokumenti un ECB Padomes lēmums apstiprināt tās priekšsēdētāja priekšlikumu neļaut piekļūt vadītāju komitejas arhīviem.

265 1999. gada 8. novembra vēstulē ir norādīts, ka ECB Padome, pirmkārt, ir ņēmusi vērā "to, ka Bāzeles un Nīborgas līgums nav, tā teikt, vienots dokuments, kas sagatavots kā līgums starp pusēm, bet gan pastāv tikai kā ziņojumi un protokoli, ko sagatavojusi gan vadītāju komiteja, gan Monetārā komiteja", un, otrkārt, ir minēts, ka paziņojums presei, kurā "ļoti sīki bija izklāstīti visi centrālo banku vadītāju vienošanās punkti", jau bija nosūtīts prasītājam. Tajā arī ir minēts, ka attiecīgajai vēstulei ir pievienots vēl viens dokuments, proti, 1987. gada 10. novembra akta, ar ko ievieš izmaiņas, kuras izdarītas 1979. gada 13. marta līgumā par Monetāro sistēmu, kopija.

266 Saskaņā ar 1999. gada 8. novembra vēstuli tika precizēts, ka, "pamatojoties uz šiem apsvērumiem, ECB Padome ir nolēmusi neļaut piekļūt vadītāju komitejas arhīviem", ECB direktoram, kas atbildīgs par attiecībām ar sabiedrību, paužot pārliecību un norādot, ka prasītājs var veiksmīgi turpināt savu pētījumu, jo viņa rīcībā ir galvenā informācija par Bāzeles un Nīborgas līgumu.

267 Kaut arī no 1999. gada 8. novembra vēstules skaidri izriet, ka ECB Padome ir precizējusi, kādi dokumenti veido Bāzeles un Nīborgas līgumu, no tā nevar secināt, ka ECB Padomes lēmumā ir norādīts, ka tā ir konkrēti izvērtējusi piekļuves pieteikumā paredzētos dokumentus. Norādi vien par piekļuves pieteikumā minēto dokumentu raksturu nevar pielīdzināt minētajos dokumentos iekļautās informācijas vērtējumam. Padomes 1999. gada 21. oktobra lēmumā, kas prasītājam tika darīts zināms 1999. gada 8. novembrī, nekādā ziņā nav veikts novērtējums, kas balstīts uz pieprasīto dokumentu saturu.

268 Katrā ziņā pat, ja pieņem, ka var atzīt, ka minētā lēmuma pamatojums norāda uz to, ka pieprasītie dokumenti ir pārbaudīti konkrētā veidā, ir jānorāda, ka prasītājam nevarēja pilnībā kļūt saprotami viņam paustā piekļuves atteikuma iemesli un Pirmās instances tiesa nevarēja veikt savu kontroli.

269 Jāsecina, ka lēmumā nesamazināt konfidencialitātes laika posmu un līdz ar to neļaut piekļūt pieprasītajiem dokumentiem ECB Padome nav norādījusi nevienu konkrētu vajadzību vai iemeslu minēto dokumentu aizsardzībai, ne arī *a fortiori* ir sniegusi kādu vismaz īsu paskaidrojumu, kas pamato tās atteikumu izpaust dokumentu saturu, kas ļautu saprast un pārbaudīt, vai pastāv nepieciešamība aizsargāt dokumentus.

270 Šķiet, ka minētais lēmums ir pamatots tikai ar ECB Padomes novērtējumu, ko tā veikusi saistībā ar prasītāja īpašu vajadzību piekļūt pieprasītajiem dokumentiem, ņemot vērā informāciju, kas ieinteresētajai personai paziņota attiecībā uz Bāzeles un Nīborgas līgumu, kura šajā gadījumā tika uzskatīta par pietiekamu.

271 Pretēji tam, ko apgalvo ECB, no tās lēmuma skaidri neizriet, ka tā ir izvērtējusi prasītāja intereses salīdzinājumā ar sabiedrības interesēm, ko veido monetārā stabilitāte.

272 Tikai iebildumu rakstā ECB pirmoreiz ir norādījusi, ka ECB Padome uzskatīja, ka pieprasītajos dokumentos, kas paredzēti galvenokārt politiskām debatēm neformālās finanšu ministru sanāksmes laikā Nīborgā, bija iekļauti strīdīgi lēmumi un informācija, kas vēl nebija kļuvuši publiski, un šo politisko lēmumu konfidencialitāte bija jāsaglabā, lai nodrošinātu "vietu" pārdomām. Atbildē uz repliku, kas saistīta ar pamatu, kurš balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, ECB ir apgalvojusi, ka tās lēmuma pamatojums skaidri parāda, ka ECB Padome bija "izvērtējusi prasītāja intereses salīdzinājumā ar sabiedrības interešu aizsardzību un it īpaši riskiem, kas draud monetārajai stabilitātei".

273 Turklāt ir jāatgādina, ka, kaut arī situācija, kādā tiek pieņemts lēmums, var atvieglot prasības norādīt pamatojumu, kas ir jāizpilda iestādei, attiecīgā situācija īpašos apstākļos tās tomēr var arī padarīt smagākas (šī sprieduma 150. punktā minētais spriedums lietā *Kuijer*/Padome, 45. punkts). Tādējādi šajā gadījumā pienākuma norādīt pamatojumu izpilde ir jāpārbauda, ņemot vērā visu iestādes un prasītāja saraksti.

274 Sniedzot atbildi uz pirmo pieteikumu piekļūt Bāzeles un Nīborgas līgumam, ECB ir norādījusi prasītājam, ka vadītāju komitejas sagatavotajiem dokumentiem ir piemērojams nevis Lēmums 1999/284, bet gan tās reglamenta 23. panta 3. punkts, kas paredz, ka minētie dokumenti ir brīvi pieejami tikai pēc 30 gadiem. Tā rezultātā ECB nenodeva prasītājam nevienu dokumentu, kas iekļauts vadītāju komitejas arhīvos.

275 1999. gada 27. jūlijā prasītājs nosūtīja ECB vēstuli, lai lūgtu atkārtoti izskatīt viņa pieteikumu, pamatojoties uz ECB reglamenta 23. panta 3. punktu, kas ļauj ECB Padomei īpašos gadījumos samazināt 30 gadu konfidencialitātes laika posmu. Sava pieteikuma pamatojumam prasītājs ir tieši atsaucies uz ilgo laiku, kas pagājis kopš Bāzeles un Nīborgas līguma noslēgšanas, un Monetārās sistēmas pilnībā vēsturisko raksturu.

276 Šajos apstākļos, ievērojot prasību norādīt pamatojumu, ECB, sniedzot atbildi uz otro piekļuves pieteikumu, kam, protams, ir atšķirīgs juridiskais pamatojums, bet identisks priekšmets, bija jānorāda iemesli, kuru dēļ prasītāja norādītie apstākļi nav tādi, kas tai ļautu mainīt savu sākotnējo nostāju par attiecīgo dokumentu konfidencialitāti.

277 ECB lēmumā ECB Padome nav norādījusi nevienu iemeslu, kuru dēļ prasītāja argumentus varētu noraidīt. Tikai pēc tam, kad bija iesniegta prasība atcelt tiesību aktu, ECB norādīja, pirmkārt, ka dokumentos, kas veido Bāzeles un Nīborgas līgumu, izteiktie viedokļi un analizētās stratēģijas joprojām ir spēkā un var ietekmēt pašreizējo valūtas maiņas mehānismu, pat ja tas attiektos tikai uz divu dalībvalstu centrālajām bankām, un, otrkārt, ka, "lai novērstu jebkādu apjukumu tirgos", pastāvēja likumīgi iemesli, lai šos dokumentus nedarītu zināmus atklātībai.

278 Svarīgi ir atgādināt, ka pamatojums ir jānorāda tieši pašā lēmumā un, ja tajā ir iekļauts tikai sākotnējais pamatojums, kā tas ir šajā gadījumā, pamatojumu nevar papildināt un izskaidrot vēlāk, pirmoreiz to darot tikai Kopienu tiesā, izņemot ārkārtas apstākļus, kas šajā gadījumā nepastāv, ņemot vērā, ka nepastāv steidzamība un ka tiesību aktam, kas jāpieņem ECB, piemīt vienots raksturs (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1992. gada 2. jūlija spriedumu lietā T-61/89 *Dansk Pelsdyravlerforening*/Komisija, *Recueil*, II-1931. lpp., 131. punkts, un 1998. gada 15. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-374/94, T-375/94, T-384/95 un T-388/94 *European Night Services* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3141. lpp., 95. punkts).

279 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka ECB lēmums ir jāatceļ, jo tas neatbilst EKL 253. pantā paredzētajām prasībām norādīt pamatojumu, neizskatot citus prasītāja norādītos pamatus lēmuma atcelšanai, kas balstīti uz pilnvaru nepareizu izmantošanu, labas pārvaldības principa pārkāpumu un ECB pieļautu kļūdu vērtējumā.

280 Šajā stadijā ir jānorāda, ka pēc tam, kad prasītājs bija iesniedzis prasību atcelt tiesību aktu (lieta T-3/00), viņš Pirmās instances tiesā bija iesniedzis prasību par zaudējumu atlīdzību (lieta T-337/04), no kuras skaidri izriet, ka prettiesiskā rīcība, par kādu tiek vainota Padome un ECB, ir tieši tā, kuras dēļ tika pieņemti lēmumi, kurus prasītājs lūdz atcelt lietā T-3/00.

281 Prasībā par zaudējumu atlīdzību, lai pierādītu atbildētāju prettiesisko rīcību, prasītājs ir izklāstījis argumentāciju, kas daļēji ir identiska ar to, kura pausta, lai panāktu, ka attiecīgie tiesību akti tiek atcelti. Ir skaidrs, ka prasītājs ir norādījis jaunu iemeslu, proti, tiesiskās drošības principa pārkāpumu, kura dēļ apstrīdētie lēmumi, ar kuriem ir atteikta piekļuve, ir prettiesiski, kā arī izteicis jaunus argumentus, kas pamato prettiesiskuma iemeslus, kuri tika norādīti jau tiesvedībā par tiesību aktu atcelšanu, un kas atbilst dažiem atbildētāju apgalvojumiem, kurus tās izteikušas minētās tiesvedības laikā.

282 Tiktāl, ciktāl šo argumentāciju var uztvert kā tādu, kas pamato arī prasījumus, kuru mērķis ir panākt, ka tiek atcelti Padomes un ECB lēmumi, un kuri izteikti lietā T-3/00, tā ir jānoraida kā nepieņemama.

283 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka prasība sakarā ar saukšanu pie atbildības ir autonoms tiesību aizsardzības līdzeklis, kuram ir sava īpaša funkcija tiesiskās aizsardzības līdzekļu sistēmā un uz kuru attiecas izmantošanas nosacījumi, kas izstrādāti, ņemot vērā tā īpašo priekšmetu. Lai arī prasība atcelt tiesību aktu un prasība sakarā ar bezdarbību ir paredzēta, lai uzliktu sodu par juridiski saistoša tiesību akta prettiesiskumu vai par šāda akta neesamību, prasības sakarā ar saukšanu pie atbildības priekšmets ir lūgums atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts ar tiesību aktu vai prettiesisku rīcību, kurā ir vainojama Kopienu iestāde vai struktūra (skat. Tiesas 2004. gada 23. marta spriedumu lietā C-234/02 P *Médiateur*/*Lamberts*, *Recueil*, I-2803. lpp., 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

284 Princips, kas paredz tiesiskās aizsardzības līdzekļu autonomiju, šajā gadījumā liedz sniegt vienotu vērtējumu attiecībā uz visiem prettiesiskuma iemesliem, kuri ir norādīti prasībā atcelt tiesību aktu un prasībā par zaudējumu atlīdzību, ņemot vērā dažādās sekas, ko rada nolēmumi, ar kuriem tiek apmierinātas minētās prasības. Tādējādi, apmierinot prasību atcelt tiesību aktu, no Kopienu tiesību sistēmas izzūd apstrīdētais tiesību akts, bet apmierinot prasību par zaudējumu atlīdzību, tiek panākta tikai ar šo tiesību aktu radīto zaudējumu atlīdzināšana, kas nenozīmē šī akta automātisku atcelšanu.

285 Lietas T-3/00 un T-337/04 apvienošana mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai nevar atcelt iepriekš minēto secinājumu, jo lēmums par apvienošanu neietekmē attiecīgo lietu neatkarību un autonomo raksturu, ņemot vērā, ka vienmēr var pieņemt lēmumu tās atkal sadalīt (Tiesas 2001. gada 21. jūnija spriedums apvienotajās lietās

no C-280/99 P līdz C-282/99 P *Moccia Irme* u.c./Komisija, *Recueil*, I-4717. lpp., 66. punkts, un Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. decembra spriedums lietā T-209/01 *Honeywell*/Komisija, Krājums, II-5527. lpp., 71. punkts).

C — *Par pieteikumu par pierādījumu savākšanas un pieteikumu par procesa organizatoriskajiem pasākumiem*

286 Prasībā atcelt tiesību aktu prasītājs ir lūdzis Pirmās instances tiesu izdot rīkojumu veikt pierādījumu savākšanas pasākumus, lai noskaidrotu apstākļus, kādos tika pieņemti apstrīdētie lēmumi, un, konkrētāk, lai noskaidrotu, kādos apstākļos ECB rīcībā nonāca Monetārās komitejas ziņojums, un likt tai iekļaut lietas materiālos ECB Padomes 1999. gada 21. oktobra sanāksmes protokolus.

287 Ņemot vērā ECB sniegtās norādes par šī sprieduma 144. punktā minētajiem apstākļiem, kādos tās rīcībā bija nonācis Monetārās komitejas ziņojums, to, ka ECB bija darījusi zināmus dažādus dokumentus un it īpaši izrakstu no ECB Padomes 1999. gada 21. oktobra 29. sanāksmes protokola, Padomes sniegtos paskaidrojumus un dokumentus, kas attiecas uz apstākļiem, kādos tika pieņemts 1999. gada 30. jūlija lēmums, iepriekšējā punktā minētie prasītāja lūgumi ir jāuzskata par apmierinātiem un tādiem, kas līdz ar to ir zaudējuši priekšmetu.

288 Prasītāja iesniegtais pieteikums par procesa organizatoriskajiem pasākumiem, kura mērķis ir panākt, ka ECB sniedz statistikas ziņas par piekļuvi tās dokumentiem laika posmā no 1998. gada 1. jūnija līdz 2000. gada 31. maijam, ir jānoraida, jo tam nav nekādas nozīmes strīda atrisināšanai.

Par lūgumu atlīdzināt zaudējumus

A — *Iepriekšēji apsvērumi*

289 Jānorāda, ka prasītājs skaidri vēlas panākt, ka tiek konstatēta Kopienu ārpuslīgumiskā atbildība EKL 288. panta otrās daļas nozīmē par tās iestāžu prettiesisku rīcību.

290 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka šādas atbildības iestāšanās ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti: rīcība, kurā tiek vainotas iestādes, ir prettiesiska, ir nodarīti zaudējumi un pastāv cēloņsakarība starp konkrēto rīcību un norādīto kaitējumu (Tiesas 1982. gada 29. septembra spriedums lietā 26/81 *Oleifici Mediterranei*/EEK, *Recueil*, 3057. lpp., 16. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedums lietā T-175/94 *International Procurement Services*/Komisija, *Recueil*, II-729. lpp., 44. punkts; 1996. gada 16. oktobra spriedums lietā T-336/94 *Efisol*/Komisija, *Recueil*, II-1343. lpp., 30. punkts, un 1997. gada 11. jūlija spriedums lietā T-267/94 *Oleifici Italiani*/Komisija, *Recueil*, II-1239. lpp., 20. punkts).

291 Runājot par pirmo nosacījumu, judikatūrā ir paredzēts, ka ir jābūt pierādītam pietiekami būtiskam tādas tiesību normas pārkāpumam, kas piešķir tiesības privātpersonām (Tiesas 2000. gada 4. jūlija spriedums lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, *Recueil*, I-5291. lpp., 42. punkts). Runājot par prasību, saskaņā ar kuru pārkāpumam ir jābūt pietiekami būtiskam, noteicošais kritērijs, kas ļauj uzskatīt, ka minētais nosacījums ir izpildīts, ir tas, ka attiecīgā Kopienu iestāde acīmredzami un būtiski nav ievērojusi savu izvērtēšanas pilnvaru robežas. Ja šai iestādei ir tikai būtiski sašaurinātas izvērtēšanas pilnvaras vai pat to nav vispār, pietiek tikai ar Kopienu tiesību pārkāpumu, lai pierādītu, ka pastāv pietiekami būtisks pārkāpums (Tiesas 2002. gada 10. decembra spriedums lietā C-312/00 P Komisija/*Camar* un *Tico*,

Recueil, I-11355. lpp., 54. punkts, un Pirmās instances tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedums apvienotajās lietās T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 un T-225/99 *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, *Recueil*, II-1975. lpp., 134. punkts).

292 Attiecībā uz nosacījumu par cēloņsakarību Kopienu var saukt pie atbildības tikai par kaitējumu, kas pietiekami tieši ir saistīts ar attiecīgas iestādes prettiesisku rīcību (Tiesas 1979. gada 4. oktobra spriedums apvienotajās lietās 64/76 un 113/76, 167/78 un 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79 *Dumortier Frères* u.c./Padome, *Recueil*, 3091. lpp., 21. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 13. februāra spriedums lietā T-333/01 *Meyer*/Komisija, *Recueil*, II-117. lpp., 32. punkts). Savukārt Kopienai nav jāatlīdzina jebkuras kaitējuma radītās sekas, pat netiešas, ko ir radījušas tās institūciju darbības (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Dumortier Frères* u.c./Padome, 21. punkts).

293 Attiecībā uz kaitējumu ir svarīgi uzsvērt, ka kaitējumam ir jābūt reālam un noteiktam (Tiesas 1982. gada 27. janvāra spriedums apvienotajās lietās 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 un 5/81 *Birra Wührer* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, 85. lpp., 9. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 2. jūlija spriedums lietā T-99/98 *Hameico Stuttgart* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, II-2195. lpp., 67. punkts), kā arī novērtējamam (Pirmās instances tiesas 1996. gada 16. janvāra spriedums lietā T-108/94 *Candiotte*/Padome, *Recueil*, II-87. lpp., 54. punkts). Savukārt tikai iespējami un nekonkrēti zaudējumi nerada tiesības uz atlīdzību (šajā sakarā skat. šī sprieduma 290. punktā minēto spriedumu lietā *Oleifici Italiani*/Komisija, 73. punkts).

294 Prasītājam ir jāiesniedz Kopienu tiesai pierādījumi, lai pierādītu, ka kaitējums pastāv un kāds ir tā apmērs (Tiesas 1976. gada 21. maija spriedums lietā 26/74 *Roquette Frères*/Komisija, *Recueil*, 677. lpp., 22.–24. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 9. janvāra spriedums lietā T-575/93 *Koelman*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 97. punkts, un 1998. gada 28. aprīļa spriedums lietā T-184/95 *Dorsch Consult*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-667. lpp., 60. punkts).

295 Jāatgādina, ka, līdzko viens no šiem nosacījumiem nav izpildīts, prasība ir jānoraida kopumā, un pārējie nosacījumi nav jāpārbauda (Tiesas 1994. gada 15. septembra spriedums lietā C-146/91 *KYDEP*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-4199. lpp., 19. un 81. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. februāra spriedums lietā T-170/00 *Förde-Reederei*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-515. lpp., 37. punkts).

B — *Par kaitējumu un cēloņsakarību*

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

296 Attiecībā uz nosacījumu par kaitējuma esamību — prasītājs apgalvo, pirmkārt, ka abu Kopienu "iestāžu" atteikums ļaut viņam piekļūt pieprasītajam dokumentam mainīja viņa doktora darba izstrādes gaitu un vēl joprojām — trīs gadus un četrus mēnešus pēc doktora darba iesniegšanai noteiktā termiņa (proti, 2001. gada 31. marts) beigām — liedz to pabeigt un iesniegt Saloniku Juridiskajā fakultātē. Šī situācija loģiski liecinot par to, ka prasītājam ir nodarīts materiāls kaitējums, ko veido zaudētie ienākumi, kurus viņš būtu saņēmis, saprātīgi un atbilstoši izmantojot savu doktora grādu, ko viņš būtu ieguvis, šajā gadījumā iegūstot jurista darbu starptautiskās iestādēs vai organizācijās, piemēram, ECB vai Starptautiskajā Monetārajā fondā (SMF).

297 Viņš norāda, ka procesuālais princips, saskaņā ar kuru tam, kurš atsaucas uz kaitējuma esamību, ir jāiesniedz pierādījumi par to, nav neierobežots. Pirmās instances tiesai būtu jāņem vērā, pirmkārt, lietas īpašais raksturs, otrkārt, nodarītā kaitējuma raksturs un procesuālais princips par vienlīdzību attiecībā uz pierādīšanas pienākumu un, treškārt, Tiesas judikatūra.

298 Tādējādi runa esot par pirmo lietu jautājumā par ārpuslīgumisko atbildību, kas saistīta ar piekļuvi dokumentiem, un ECB minētā judikatūra nekādā ziņā nav piemērojama šādā situācijā. Tikai judikatūra, kas attiecas uz ierēdņu strīdiem civildienesta jomā, varētu sniegt noderīgas norādes vērtējuma izdarīšanai.

299 Prasības pieteikuma saturs neradot ne mazākās šaubas par to, ka minētais kaitējums ir zaudētā peļņa (*lucrum cessans*), nevis konkrēti zaudējumi (*damnum emergens*), kas saskaņā ar Pirmās instances tiesas judikatūru ir divi dažādi jēdzieni (šī spriduma 290. punktā minētais spriedums lietā *Oleifici Italiani*/Komisija, 72. punkts, un 1998. gada 30. septembra spriedums lietā T-149/96 *Coldiretti* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, II-3841. lpp., 48. punkts).

300 Nosacījumi pierādījumu iesniegšanai par zaudēto peļņu ir elastīgāki nekā tie, kas attiecas uz konkrētu zaudējumu, kad kaitējuma esamība un tā novērtējums būtu jāpārbauda, ņemot vērā parastu notikumu gaitu un reālas, nevis teorētiskas iespējas. Šajā sakarā prasītājs uzskata, ka ir iesniedzis visus nepieciešamos dokumentus, lai pierādītu minētā kaitējuma esamību.

301 Viņš norāda, ka viņam nodarītais kaitējums ir jāaprēķina, pamatojoties uz ienākumiem, kādus gūst jurists, kas ieguvis doktora grādu un kas strādā ECB, sākot no 2001. gada 1. aprīļa, proti, dienas, kurā viņš būtu iesniedzis savu doktora darbu, un vēl trīs mēnešus pēc tam, kad Pirmās instances tiesa būs pasludinājusi savu spriedumu šajā lietā, atskaitot ienākumus, ko viņš guvis, strādājot par advokātu Grieķijā minētajā laika posmā. Prasītājs lūdz Pirmās instances tiesu aicināt ECB iesniegt atbilstošu pierādījumus saistībā ar tās personāla darba samaksu, lai varētu precīzi aprēķināt kaitējumu.

302 Šis kaitējuma novērtējums ir balstīts uz varbūtēju notikumu gaitu. Runa neesot par nejaušu situāciju, bet gan situāciju, kas varēja rasties, ņemot vērā darba pieteikumus,

ko prasītājs faktiski bija iesniedzis ECB. Prasītājs apgalvo, ka iesniegtie pierādījumi pārsniedz tos, kas judikatūrā ir prasīti, lai pierādītu zaudēto peļņu (Pirmās instances tiesas 2002. gada 21. marta spriedums lietā T-231/99 *Joynson*/Komisija, *Recueil*, II-2085. lpp., 102., 114., 124., 134., 137. un 173. punkts).

303 Otrkārt, prasītājs apgalvo, ka apmēram trīs ar pusi gadu ilgā aizkavēšanās, ar kādu viņš pabeidza savu doktora darbu, viņam radīja ļoti smagu morālu kaitējumu, ko izraisīja:

— būtisks satraukuma ieilgums saistībā ar doktora darba pabeigšanu;

— aizkavēšanās profesionālajā un finansiālajā izaugsmē;

— nespēja izmantot profesionālās iespējas Grieķijā un it īpaši ārzemēs, kuru izmantošanai bija nepieciešams doktora grāds;

— atlikta darbība akadēmiskajā vidē, darbam kurā ir nepieciešams doktora grāds, ar to saistītā nedrošība un viņa situācijas pasliktināšanās, ņemot vērā arī viņa vecumu;

— nepieciešamība vairākkārt atjaunināt savu doktora darbu, ņemot vērā nebeidzamo EMS attīstību, laika zaudējums, kā arī ar to saistītais nogurums;

— psiholoģiskais spiediens, kas izjusts, lai pabeigtu doktora darbu, negatīvie un ironiskie komentāri, kas viņam izteikti un ko vēl joprojām izsaka, un pienākums sniegt paskaidrojumus ikreiz, kad viņam tika jautāts par viņa doktora darba pabeigšanu;

— laika un enerģijas zaudējums tiesvedībā Pirmās instances tiesā un tiesā;

— psiholoģisks novārgums, ņemot vērā tiesvedības ilgo norisi, kuras iznākums ir būtisks viņa nākotnei.

304 Šajos apstākļos prasītājs kā atlīdzību par morālo kaitējumu pieprasa summu EUR 90 000 apmērā.

305 Attiecībā uz nosacījumu par cēloņsakarību — prasītājs apgalvo, ka nodarītais materiālais un morālais kaitējums ir tiešas sekas tam, ka prettiesiski tika atteikta piekļuve strīdīgajam dokumentam, kas ir galvenais viņa pētījuma elements, jo runa ir par unikālu vēsturisku un juridisku avotu, kas ir noteikti nepieciešams, lai pierādītu "*soft law* pastāvēšanu un darbību finanšu un monetārajā jomā, uz ko attiecas EMS un G7/8 darbība".

306 Viņš norāda, ka piekļuves atteikums katastrofāli negatīvi ietekmēja doktora darba rakstīšanas gaitu, jo viņš nevarēja ievērot darba iesniegšanas termiņu, kas bija noteikts 2000. gada 31. decembrī, pēc tam 2001. gada 31. martā, un šīs negatīvās sekas pastāv vēl joprojām.

307 Prasītājs norāda, ka trīs gadu laikā, sākot no 1997. gada sākuma līdz 1999. gada beigām, viņš nodarbojās tikai ar doktora darba rakstīšanu un ka kopš 1999. gada vasaras, kad viņa pētījums jau bija progresējis, nebija neviena apstākļa, kas varētu mainīt darba rakstīšanas gaitu un traucēt pabeigt doktora darbu, izņemot attiecīgos piekļuves atteikumus.

308 Viņš atsaucas arī uz Tiesas un Pirmās instances tiesas judikatūru par cēloņsakarību un it īpaši Pirmās instances tiesas 2004. gada 5. oktobra spriedumu lietā T-45/01 *Sanders* u.c./Komisija (Krājums, II-3315. lpp.), kurā tā bija "nošķirusi teorētisku neskaidrību no reālas neskaidrības un atzinusi grūtības iesniegt pierādījumus", pierādīšanas pienākumu uzliekot Komisijai.

309 Attiecībā uz jautājumu par to, vai noteiktā termiņa beigās prasītājs varēja vai pat viņam vajadzēja iesniegt savu doktora darbu, neņemot vērā Bāzeles un Nīborgas līgumu, viņš apgalvo, ka šis jautājums vispirms ir saistīts ar viņa neatkarību, brīvību veikt pētījumu un viņa iekšējo autonomiju, izdarot zinātnisku izvēli un izvērtējot doktora darba vajadzības, kas ir jāatzīst.

310 Šajā sakarā viņš atsaucas uz šī sprieduma 99. punktā minēto spriedumu lietā *Mattila*/Padome un Komisija, kurā tiesa ir atzinusi, ka tikai piekļuves pieteikuma iesniedzējs varēja spriest par to, kādi dokumenti viņam vajadzīgi, un pārvaldes iestādei nav nekādu pilnvaru iejaukties, lai novērtētu, kas ir nepieciešams vai lietderīgs pieteikuma iesniedzējam.

311 Prasītājs apgalvo, ka, tā kā viņš piekļuves pieteikuma iesniegšanas laikā uzskatīja un joprojām uzskata, ka Bāzeles un Nīborgas līgums ir nepieciešams viņa doktora darba izstrādei, viņš nevarēja un viņam arī nevajadzēja neņemt vērā šo līgumu un 2000. gada 31. decembrī Juridiskajā fakultātē iesniegt ļoti viduvēju darbu. Turklāt

nav neviena cita alternatīva risinājuma, kas ļautu prasītājam konstatēt, kādu juridisku līdzekli izmantojot, G7 makroekonomiskie rādītāji 1987. gadā tika iekļauti Monetārajā sistēmā, kādā veidā tie darbojās pēc tam līdz EMS izveidei 1991./1992. gadā un, visbeidzot, kādi pašreiz ir šie rādītāji.

312 Visbeidzot, viņš norāda, ka apsvērumi, kas attiecas uz viņa neatkarību un iekšējo zinātnisko autonomiju, ļauj sniegt atbildi uz ECB argumentāciju par tās iespējamo dalību kaitējuma radīšanā.

313 Padome un ECB apgalvo, ka ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās nosacījumi, kas ir saistīti ar konkrēta kaitējuma esamību un tiešu cēloņsakarību starp šo kaitējumu un attiecīgo prettiesisko rīcību, šajā gadījumā nav izpildīti.

2. *Pirmās instances tiesas vērtējums*

314 Prasītājs apgalvo, ka Padomes un ECB atteikumi ļaut viņam piekļūt dokumentiem, kas veido Bāzeles un Nīborgas līgumu, tieši radīja materiālu un morālu kaitējumu.

315 Pirmkārt, attiecībā uz materiālo kaitējumu, kas kvalificēts kā zaudētās iespējas vai zaudētā peļņa, tas, kā uzskata prasītājs, izpaužas kā zaudētā peļņa, ko viņš būtu saņēmis, saprātīgi un atbilstoši izmantojot doktora grādu, kuru viņš būtu ieguvis agrāk, ja būtu ieguvis jurista darbu starptautiskās iestādēs vai organizācijās, piemēram, ECB vai SMF.

316 Tomēr no prasītāja iesniegtajiem dokumentiem izriet, ka minētās zaudētās iespējas un zaudētā peļņa ir sekas pirmajam notikumam, proti, doktora darba nepabeigšanai datumā, kas paredzēts tā iesniegšanai, un tā rezultātā tiesību doktora grāda neiegūšana.

317 Šo pirmo notikumu nevar uzskatīt par tiešu cēloni attiecīgajām zaudētajām iespējām un zaudētajai peļņai, jo prasītājs nav pierādījis, ka iegūts doktora grāds bija obligāts nosacījums, lai iegūtu darbu viņa minētajās iestādēs.

318 Nešķiet, ka doktora darba nepabeigšana un neiesniegšana termiņā, proti, 2001. gada 31. martā, noteikti ir tiešas sekas apstrīdētajiem piekļuves atteikumiem, par kuriem prasītājs uzzināja 1999. gada augustā un novembrī, ņemot vērā, ka 1999. gada vasarā viņa pētījums, kā viņš pats apgalvo, jau bija progresējis. Šo situāciju var uzskatīt vienīgi par paša prasītāja rīcības rezultātu, jo viņam neatkarīgi no izteiktā atteikuma apstrīdēšanas bija jārūpējas par sava doktora darba rakstīšanas gaitu, lai to varētu iesniegt un aizstāvēt paredzētajā termiņā, neraugoties uz to, ko viņš varēja uztvert kā pētījuma nepilnīgumu.

319 Turklāt ir jāatgādina, ka, kaut arī zaudētās iespējas var būt atgriezenisks kaitējums (Pirmās instances tiesas 1994. gada 27. oktobra spriedums lietā T-47/93 *C*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-233. un II-743. lpp., 54. punkts), šim kaitējumam tomēr ir jābūt reālam un konkrētam, lai to patiešām varētu atlīdzināt.

320 Prasītājs nav pierādījis, ka viņam liegtās iespējas strādāt ECB vai kādā citā institūcijā un baudīt ar to saistītās finansiālās priekšrocības bija reālas un konkrētas, jo viņam bija jābūt ja ne pilnīgām iespējām iegūt šādu darbu, tad vismaz vienai būtiskai iespējai to iegūt (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 6. jūnija spriedumu

lietā T-10/02 *Girardot*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-2-129. un II-A-2-609. lpp., 96.–98. punkts un tajos minētā judikatūra). Šajā sakarā darba pieteikums, ko prasītājs bija iesniedzis ECB 1999. gadā, neļauj uzskatīt, ka ieinteresētā persona bija iesaistīta darbā pieņemšanas procesā, kam būtu bijis jāpabeidzas pēc tiesību doktora grāda iegūšanas. Prasītāja apgalvojumi par viņa iespējām iegūt darbu ECB vai kādā citā institūcijā pēc sava doktora darba veiksmīgas pabeigšanas faktiski ir tikai varbūtība.

321 Otrkārt, ir jānorāda, ka prasītājs pats sava prasības pieteikuma 35. punktā apgalvo, ka apmēram trīs ar pusi gadu ilga "kavēšanās", kas ir saistīta ar viņa doktora darba rakstīšanu, viņam radīja ļoti būtisku morālu kaitējumu.

322 Šī sprieduma 318. punktā norādīto iemeslu dēļ ir jāsecina, ka nepastāv tieša cēloņsakarība starp apstrīdētajiem piekļuves atteikumiem un attiecīgo morālo kaitējumu.

323 Tomēr ir svarīgi norādīt, ka viens no iespējamā prasītājam nodarītā morālā kaitējuma aspektiem, kas ir minēts šī sprieduma 303. punktā, ir zaudētais laiks un enerģija, kā arī iepriekš minētais psiholoģiskais "novārgums", ko radīja saistībā ar apstrīdētajiem piekļuves atteikumiem ierosinātās tiesvedības tiesā, to norise un ilgums.

324 Kaut arī šo zaudēto laiku un enerģiju, kā arī šo psiholoģisko novārgumu, ko ir minējis prasītājs, kas atšķiras no prasītāja apgalvojumiem par nedrošību, satraukumu un neapmierinātību, kuru radīja doktora darba nepabeigšana tā iesniegšanai paredzētajā termiņā, un par tiesību doktora grāda neiegūšanu tā rezultātā, var analizēt kā tiešas apstrīdēto piekļuves atteikumu sekas, nevar uzskatīt, ka tie raksturo atlīdzināmu morālu kaitējumu.

325 Attiecībā uz prasītāja iespējamo psiholoģisko novārgumu ir jāsecina, ka viņš ir izteicis tikai apgalvojumus un nav iesniedzis nevienu dokumentāru pierādījumu, kas varētu apliecināt, ka viņam patiešām bija radušies psihiska rakstura traucējumi. Attiecībā uz zaudēto laiku un enerģiju viņš min grūtības, kas saistītas ar tiesvedību ierosināšanu tiesā un to norisi, ko nevar pielīdzināt atlīdzināmam morālam kaitējumam. Šajā sakarā ir svarīgi uzsvērt, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 19. pantu prasītāju šajā tiesvedībā un tiesvedībā Tiesā lietā, kurā tika taisīts šī sprieduma 38. punktā minētais spriedums lietā *Pitsiorlas*, pārstāvēja advokāts, kura uzdevums ir palīdzēt lietas dalībniekam, sagatavojot procesuālos aktus un sekojot tiesvedības norisei viņa vārdā.

326 No iepriekš izteiktajiem apsvērumiem izriet, ka nosacījumi, kādiem jābūt izpildītiem, lai iestātos ārpuslīgumiskā atbildība, proti, reāla un konkrēta kaitējuma esamība un tiešas cēloņsakarības starp šo kaitējumu un atbildētāju iespējami prettiesisko rīcību esamība, nav izpildīti un prasītāja iesniegtā prasība par zaudējumu atlīdzību tādējādi ir jānoraida, nepārbaudot nosacījumu par ārpuslīgumisko atbildību, kas saistīta ar Padomes un ECB rīcības prettiesiskumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

327 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar minētā panta 3. punktu, ja abiem lietas dalībniekiem spiedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

328 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka prasītāja prasījumi tika apmierināti tiktāl, ciktāl ir lūgts atcelt ECB lēmumu, un ka Padome nepamatoti ir atsaukusies uz prasības atcelt tās 1999. gada 30. jūlija lēmumu nepieņemamību. Savukārt noraidīti tika prasītāja prasījumi atcelt pēdējo minēto lēmumu, kā arī prasījumi par zaudējumu atlīdzību, kas vērsti pret Padomi un ECB.

329 Pirmās instances tiesa uzskata, ka, taisnīgi izvērtējot šajā gadījumā pastāvošos īpašos apstākļus, ir pamats Padomei, ECB un prasītājam piespriest segt katram savus tiesāšanās izdevumus, kas radušies lietā T-3/00 un lietā T-337/04. Padomei jāsedz arī savi, kā arī jāatlīdzina prasītāja tiesāšanās izdevumi, kas radušies lietā C-193/01 P.

330 Visbeidzot, ir jānorāda, ka ECB nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas pamatotu Reglamenta 87. panta 3. punkta piemērošanu šajā gadījumā un to, ka prasītājam būtu jāpiespriež tai atlīdzināt izmaksas, kas atzītas par pārmērīgām vai diskriminējošām.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) ECB Padomes 1999. gada 21. oktobra lēmums, kas Atanasiosam [*Athanasios*] Pitsiorlasam tika darīts zināms ar Eiropas Centrālās bankas 1999. gada 8. novembra vēstuli, tiek atcelts;

2) prasība atcelt tiesību aktu pārējā daļā tiek noraidīta;

3) prasība par zaudējumu atlīdzību tiek noraidīta;

4) ECB, Padome un prasītājs savus tiesāšanās izdevumus, kas radušies lietā T-3/00 un lietā T-337/04, sedz katrs pats. Padome sedz savus, kā arī atlīdzina prasītāja tiesāšanās izdevumus, kas radušies lietā C-193/01 P.

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 27. novembrī.

Sekretārs Priekšsēdētājs

E. Coulon M. Vilaras

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas ..... II - 4786

Prāvas rašanās fakti ..... II - 4793

Procedūra un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 4797

A — Prasījumi lietā T-3/00 ..... II - 4799

B — Prasījumi lietā T-337/04 ..... II - 4801

Par lūgumu atcelt tiesību aktus ..... II - 4803

A — Par pieņemamību ..... II - 4803

1. Par apstrīdamu tiesību aktu esamību ..... II - 4803

2. Par iespējamu novēlošanos, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu ..... II - 4809

3. Par prasības iespējami ļaunprātīgo raksturu ..... II - 4810

4. Par iespējamo ECB kompetences neesamību ļaut piekļūt Monetārās komitejas ziņojumam ..... II - 4811

B — Par lietas būtību ..... II - 4812

1. Par lūgumu atcelt Padomes lēmumu ..... II - 4812

a) Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 4812

b) Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 4815

Iepriekšēji apsvērumi ..... II - 4815

Par iespējamo maldināšanu no Padomes puses ..... II - 4817

Par Lēmumā 93/731 paredzēto tiesību piekļūt dokumentiem pārkāpumu ..... II - 4820

Par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi ..... II - 4826

Par labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu ..... II - 4829

2. Par lūgumu atcelt ECB lēmumu ..... II - 4832

a) Par iebildi par Lēmuma 1999/284 1. panta un ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu ..... II - 4832

Par iebildi par Lēmuma 1999/284 1. panta prettiesiskumu ..... II - 4833

Par iebildi par ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu ..... II - 4834

— Par iebildes par ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu pieņemamību ..... II - 4834

— Par pamatu, kas ir balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu, jo ir pārkāpts ECBS Statūtu 12. panta 3. punkts .. II - 4836

— Par pamatu, kas ir balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu, jo ir pārkāptas tiesības piekļūt dokumentiem un pārskatāmības pamatprincips ..... II - 4840

— Par pamatu, kas ir balstīts uz ECB reglamenta 23. panta 3. punkta prettiesiskumu pilnvaru nepareizas izmantošanas dēļ ..... II - 4851

b) Par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi ..... II - 4852

C — Par pieteikumu par pierādījumu savākšanas un pieteikumu par procesa organizatoriskajiem pasākumiem ..... II - 4860

Par lūgumu atlīdzināt zaudējumus ..... II - 4861

A — Iepriekšēji apsvērumi ..... II - 4861

B — Par kaitējumu un cēloņsakarību ..... II - 4863

1. Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 4863

2. Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 4868

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 4871